

MUNDANE ASTROLOGY

*An introduction to
the astrology of nations
and groups*

MICHAEL BAIGENT

NICHOLAS CAMPION AND CHARLES HARVEY

ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Εισαγωγή στην αστρολογία των εθνών και των ομάδων

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

MICHAEL BAIGENT

NICHOLAS CAMPION ΚΑΙ CHARLES HARVEY

Η μετάφραση του παρόντος κεφαλαίου πραγματοποιήθηκε από μέλη του Πανελληνίου Συλλόγου Φύλων Αστρολογίας (ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α.) με τη γραπτή άδεια του συγγραφέως Nicholas Campion, επίτιμου μέλους του ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α., στο πλαίσιο των εργασιών του 1^{ου} Διεθνούς Συνεδρίου του ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α. που έλαβε χώρα στις 24 και 25 Μαΐου 2019 στην Αθήνα με θέμα «Η Κοσμική Αστρολογία στον 21^ο Αιώνα». Η έντυπη, ηλεκτρονική και γενικά κατά οποιοδήποτε τρόπο αναπαραγωγή, δημοσίευση ή χρησιμοποίηση όλου ή μέρους της παρούσας μετάφρασης απαγορεύεται χωρίς την έγγραφη έγκριση του νόμιμου εκπροσώπου του ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α., που είναι ο κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της μετάφρασης. Νόμος 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© Copyright 2020 ΠΑ.ΣΥ.Φ.Α.

Προμπονά 23

T.K. 111 43 ΑΘΗΝΑ

e-mail: pasyfastro@gmail.com

website: <https://pasyfa.gr>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΕΙΣΟΔΟΙ ΠΛΑΝΗΤΩΝ, ΝΟΥΜΗΝΙΕΣ, ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Charles Harvey

Μετάφραση: Θεοδώρα Πέγιου

Επιμέλεια: Βαγγέλης Πετρίτσης PhD

«Η αρχή του κύκλου του έτους τοποθετείται σε διαφορετικούς χρόνους από διαφορετικούς λαούς. Ορισμένοι την τοποθετούν στην Εαρινή Ισημερία, άλλοι στο μέσο του καλοκαιριού, και πολλοί στα τέλη του φθινοπώρου. Όλοι, όμως, τραγουδούν τους επαίνους των πιο ορατών δώρων του Ήλιου ... οι προπάτορές μας ... διέταζαν την τήρηση του νέου έτους ... όταν ο βασιλιάς Ήλιος επιστρέφει ξανά σε μας, αφήνοντας την πιο μακρινή νότια περιοχή του Αιγόκερω σαν να ήταν πινακίδα, και προχωρά από το νότο προς το βορρά για να μας δώσει το μερίδιό μας από τις ευλογίες του έτους.»

Αυτοκράτορας Ιουλιανός,
331-363 μ.Χ.²⁸

Οι καθημερινές και εποχιακές κινήσεις του Ήλιου, του Ανίκητου Ήλιου και οι μηνιαίες κινήσεις της Σελήνης, του φεγγαριού, είναι οι πιο προφανείς και δραματικοί κύκλοι των ουρανών. Δεν προκαλεί λοιπόν έκπληξη το γεγονός ότι, τουλάχιστον από την εποχή του Πτολεμαίου⁴⁷, οι είσοδοι του Ήλιου στα παρορμητικά ζώδια, που σηματοδοτούν την έναρξη των τεσσάρων εποχών, όπως επίσης οι νουμηνίες και οι εκλείψεις, που σηματοδοτούν τους μήνες, έχουν γίνει οι κυρίαρχοι κύκλοι που λαμβάνουν υπόψη τους οι αστρολόγοι. Ωστόσο, αυτή η έμφαση έχει σημάνει την τάση οι αστρολόγοι να έχουν επικεντρωθεί σχεδόν αποκλειστικά σε αυτούς τους σχετικά σύντομους κύκλους, πιστεύοντας, ενάντια στα στοιχεία, ότι μπορούν κάπως να αποκαλύψουν περισσότερα από όσα λογικά θα περίμενε κανείς χωρίς τη βοήθεια άλλων κύκλων.

Για να χρησιμοποιηθούν αποτελεσματικά αυτοί οι κύκλοι πρέπει να ιδωθούν μέσα στο ευρύ φάσμα της ιεραρχίας των κύκλων που αναλύονται στο Κεφάλαιο 6. Αν συσχετίσουμε τις ιδέες που εκφράζονται σε οποιοδήποτε κύκλο με την κατάλληλη χρονική κλίμακα εκδήλωσής τους, θα είμαστε στον σωστό δρόμο. Εκείνοι οι λίγοι που, ακόμη και εν μέρει, καταφέρνουν να το κάνουν αυτό, όπως ο Andre Barbault και ο Barry Lynes^{33,34} αρχίζουν να ξεδιπλώνουν την πραγματική βάση του χρόνου και να προβαίνουν σε προβλέψεις που βασίζονται σε μια όλο και μεγαλύτερη προοπτική και οι οποίες έχουν ολοένα και πιο εποικοδομητική και θεραπευτική αξία για την κοινωνία.

Μπορεί να υποστηρίξει κανείς ότι η στενή παραδοσιακή προσέγγιση που τείνει να επικεντρώνεται σε εισόδους πλανητών και νουμηνίες, χωρίς συσχέτιση με μια ευρύτερη εικόνα πραγμάτων που να περιλαμβάνει και άλλους χάρτες πλανητικών κύκλων καθώς και χάρτες εθνών, ομάδων, θεσμών και ηγετικών μορφών, τείνει να μπλοκάρει πιο γόνιμες ερευνητικές κατευθύνσεις. Πράγματι, το φτωχό ιστορικό της αστρολογίας όσον αφορά κοσμικές προβλέψεις στη σύγχρονη εποχή οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου σε ψευδείς προσδοκίες για αυτούς τους χάρτες. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι αυτό έχει προκαλέσει κάποιες έντονες αντιδράσεις σε αυτούς τους χάρτες καθώς και κάποιες απόπειρες συστηματικής αξιολόγησής τους.

Η υπόθεση ενάντια στις πλανητικές εισόδους, νουμηνίες και εκλείψεις

Ενώ, όπως θα δούμε, οι πλανητικές εισοδοί, οι νουμηνίες και οι εκλείψεις, έχουν αναμφισβήτητη τη δική τους ιδιαίτερη θέση στην ιεραρχία των πραγμάτων, μια βιβλιογραφική έρευνα είναι ελάχιστα ενθαρρυντική. Έτσι, παρά τη δημοτικότητα και την ευρεία χρήση τους, δύσκολα μπορεί να λεχθεί ότι έχουν παράγει μια σειρά από εξαιρετικές προβλέψεις. Πράγματι όπως θα δούμε στο κεφάλαιο 14, η μάλλον βολική χρήση τους ήταν μια σημαντική αιτία για την στενάχωρη πρόβλεψη «όχι πόλεμος» που έκαναν πολλοί Ευρωπαίοι αστρολόγοι, συμπεριλαμβανομένου του Charles Carter, το 1939.

Η αντίδραση ενάντια στη χονδροειδή, αδιάκριτη αποδοχή αυτών των χαρτών δεν είναι καινούργια. Έτσι ο Kepler δεν χρησιμοποιούσε καθόλου τις πλανητικές εισόδους. Έγραψε οργισμένα κατά της «ανόητης» χρήσης αυτών των χαρτών. Αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς ο Kepler ήξερε ότι οι αστρονομικοί πίνακες που χρησιμοποιούσαν οι αστρολόγοι στις αρχές του δέκατου έβδομου αιώνα ήταν σταθερά ανακριβείς για τη θέση του Ήλιου κατά μισή μοίρα, καθιστώντας έτσι τελικά τους χάρτες εντελώς λανθασμένους! Αλλά ακόμα και όταν χρησιμοποιούνται ακριβείς πίνακες, διάφοροι σύγχρονοι συγγραφείς έχουν ταχθεί σχεδόν εξίσου έντονα ενάντια στη χρήση αυτών των χαρτών. Έτσι, για παράδειγμα, ο Carter, ένας από τους σπουδαιότερους μελετητές της κοσμικής αστρολογίας αυτού του αιώνα, καταλήγει στο μεταπολεμικό του βιβλίο¹¹:

Η εμπειρία της εξέτασης πολλών από αυτούς τους χάρτες πλανητικών εισόδων για τη περίοδο 1939-45 με έχει πείσει ότι, εκτός αν υπάρχει κάποια γωνία, δεν έχουν μεγάλη σημασία παρά μόνο με την ευρύτερη έννοια. Δημιουργούν ένα πλαίσιο - αυτό είναι όλο. Δεν μπορεί κανείς να προβλέψει με ασφάλεια βάσει αυτών, εκτός εάν μιλήσει πολύ γενικά, πράγμα που, όμως, θα έχει μικρή αξία... Ο υποφαινόμενος συγγραφέας θεωρεί τον γενέθλιο χάρτη της χώ-

ρας και του ηγεμόνα της, εφόσον μπορούν να καταστρωθούν με ακρίβεια, ως μακράν την πιο αληθινή και επιστημονική βάση για κοσμική πρόβλεψη.

Ομοίως ο Barbault³, ο οποίος είναι ένας από τους λίγους ανθρώπους που έχει κάνει μια συστηματική ανάλυση πολλών εκατοντάδων τέτοιων χαρτών, επίσης καταδικάζει την εξάρτηση των συναδέλφων του από αυτούς τους χάρτες. Σε αντίθεση με τα σημαντικά ευρήματά του σε άλλους τομείς, οι μελέτες του σχετικά με τη γωνιακή θέση των πλανητών κατά τις πλανητικές εισόδους και τις νουμηνίες δίνουν εντελώς τυχαία αποτελέσματα.

Έτσι, οι Barbault και Le Corre⁵ πήραν 93 μεγάλα ξεσπάσματα πολέμου μεταξύ 1850 και 1969. Με βάση το ότι οι γωνιακοί πλανήτες έχουν θεωρηθεί πάντοτε πολύ σημαντικοί για την ερμηνεία αυτών των χαρτών, σημείωσαν εκείνους τους πλανήτες που απείχαν έως 10 μοίρες από κάθε μια από τις τέσσερις γωνίες στις 404 κατάλληλες πλανητικές εισόδους και νουμηνίες που συνόδευαν το άνοιγμα των εχθροπραξιών. Η χρήση αυτών των ανοχών δίνει ένα σύνολο 80 μοιρών (δηλ. δέκα εκατέρωθεν κάθε γωνίας) από τις 360 μοίρες του κύκλου, ή 1 προς 4.5, που μπορεί να θεωρηθούν «γωνιακές». Παίρνοντας τις 404 θέσεις καθενός από τα εννέα εξής σώματα Σελήνη, Ερμής, Αφροδίτη, Άρης, Δίας, Κρόνος, Ουρανός, Ποσειδώνας, Πλούτωνας, θα περίμενε κανείς στατιστικά ότι κάθε ένα από αυτά τα σώματα θα ήταν γωνιακό τυχαία περίπου 91 φορές στις 404 περιπτώσεις. Ο αριθμός των φορών που κάθε σώμα παρατηρήθηκε πραγματικά να βρίσκεται εντός 10 μοιρών από μια γωνία είχε ως εξής: Σελήνη 94, Ερμής 92, Αφροδίτη 90, Άρης 80, Δίας 100, Κρόνος 88, Ουρανός 92, Ποσειδώνας 87, Πλούτωνας 87. Δεν υπάρχει προφανώς σημαντική απόκλιση από το προσδοκώμενο εδώ. Οι μεγαλύτερες αποκλίσεις, αυτή του Άρη με έντεκα περιπτώσεις λιγότερο από το προσδοκώμενο και του Δία με εννέα περιπτώσεις περισσότερες από το τυχαίο, αν και όχι σημαντικές, είναι αποκλίσεις που στη πραγματικότητα είναι στην αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που θα προέβλεπε η παραδοσιακή αστρολογία! Οι περισσότεροι αστρολόγοι θα περίμεναν σίγουρα να δουν τον Άρη πάνω από τον μέσο όρο και τον Δία κάτω από τον μέσο όρο κατά τη στιγμή της εμφάνισης των εχθροπραξιών μεταξύ εθνών, αντί για το αντίστροφο.

Αν και ο Barbault έχει δημοσιεύσει όλα τα σχετικά ακατέργαστα δεδομένα, δεν έχουμε ακόμα καταφέρει να εξετάσουμε και να αξιολογήσουμε τους χάρτες για να δούμε αν ίσως ορισμένες κατηγορίες, π.χ. πλανητικές εισόδοι ή εκλείψεις, δίνουν χειρότερα αποτελέσματα από όλες τις κατηγορίες που εξετάζονται μαζί με αυτό τον τρόπο ή αν πολύ πιο στενές ανοχές από αυτές που χρησιμοποιούνται θα βελτίωναν την εικόνα. Όμως, προς το παρόν τα αποτελέσματα σίγουρα δεν είναι ενθαρρυντικά. Επομένως, ακόμη και όταν εξετάζουμε το γενικό μοτίβο της κατανομής του Άρη στον ημερήσιο κύκλο για αυτούς τους χάρτες, όπως υποστήριζε ο

John Addey, δεν βρίσκουμε τίποτα πολύ σημαντικό. Έτσι, ενώ ο Άρης έχει μια μικρή προτίμηση για την περιοχή σύντομα μετά τη δύση, τις μεσαίες μοίρες του έκτου οίκου, αυτό σίγουρα δεν είναι αρκετά ισχυρό ώστε να έχει πρακτική αξία και σίγουρα δεν επιβεβαιώνει την παράδοση. Φυσικά, αυτά τα αποτελέσματα δεν δείχνουν ότι ο γωνιακός Άρης σε τέτοιους χάρτες δεν συμπίπτει με εκδηλώσεις πολεμικών δραστηριοτήτων άλλου είδους. Δείχνουν, ωστόσο, αρκετά αποφασιστικά ότι ο Άρης είναι λιγότερο πιθανό να βρίσκεται εντός 10 μοιρών από γωνία σε τέτοιους χάρτες κατά τη διάρκεια πολέμου!

Από τις μελέτες του, ο ίδιος ο Barbault καταλήγει: «Δεν μπορώ να μην σκέφτομαι ότι αυτά τα αποτελέσματα εμποδίζουν τη δυνατότητα εντοπισμού γεγονότων με τη χρήση πλανητικών εισόδων και νουμηνιών... Τρέμω για τους συναδέλφους μου που κάνουν προβλέψεις με βάση μόνο αυτούς τους χάρτες». Αυτό το συμπέρασμα είναι σε μεγάλο βαθμό σε συμφωνία με την εμπειρική πρακτική του Carter. Όταν δύο τέτοιοι γίγαντες συμφωνούν, εμείς δεν μπορούμε να πάρουμε την κρίση τους ελαφρά. Είναι σαφές ότι αυτοί οι χάρτες δεν δείχνουν όλα αυτά που θα έπρεπε να δείχνουν. Η πιθανή χρήση τους έχει ξεπεράσει τα όριά τους. Όπως ένας μουσικός που προσπαθεί να παίξει το χορωδιακό Αλληλούια του Χαίντελ με μια σφυρίχτρα, δεν πρέπει να εκπλαγούμε αν οι ερμηνείες μας δεν είναι άμεσα αναγνωρίσιμες. Μπορούμε, ωστόσο, να πάρουμε κάποιες ενδείξεις ως προς το «κύριο θέμα» αν ακούσουμε προσεκτικά αυτό το όργανο;

Η υπόθεση υπέρ πλανητικών εισόδων, νουμηνιών, και εκλείψεων

Πιστεύουμε ότι μπορούμε. Και μπροστά σε μια τόσο δριμεία κριτική, θα θέλαμε να συνεχίσουμε να υποστηρίζουμε τη μελέτη αυτών των χαρτών. Τόσο η δική μας προσωπική εμπειρία και παρατήρηση όσο και όλες οι αποδείξεις σχετικά με τη φύση της αστρολογίας φαίνεται να δείχνουν ότι αυτοί οι κύκλοι *πρέπει* να έχουν *κάποια* αξία και ότι η αξία τους πρέπει φυσικά να σχετίζεται με την ετήσια και μηνιαία διακύμανση ιδεών και συναισθημάτων μέσα στο συλλογικό. Η άποψή μας είναι ότι, αν και αυτοί οι χάρτες σίγουρα δεν είναι η πανάκεια που υποτίθεται ότι ήταν κάποτε, το να αγνοήσουμε αυτούς τους κύκλους θα ήταν σαν να πετάμε μερικά εξαιρετικά πολύτιμα κομμάτια του παζλ.

Όπως ελπίζουμε να δείξουμε, μια προσεκτική εξέταση αυτής της κατηγορίας χαρτών φαίνεται να δείχνει ότι αυτοί οι ετήσιοι και μηνιαίοι κύκλοι, και οι φάσεις τους, έχουν πράγματι τον ρόλο τους να παίζουν στη «γείωση» των ευρύτερων συλλογικών ιδεών και παρορμήσεων και στην εστίαση τους σε συγκεκριμένους χρόνους και τόπους. Συνεπώς, όπως αναφέρθηκε ήδη στο τελευταίο μέρος του Κεφαλαίου 6, ο ετήσιος κύκλος της Γης γύρω από τον Ήλιο μας επιτρέπει να «συντονιστούμε» με την έννοια των κύκλων των εξωτερικών πλανητών και των κύριων σχηματι-

σμών όψεων της περιόδου. Έτσι και αυτοί οι χάρτες φαίνεται να συγκεκριμενοποιούν την εκδήλωση άλλων κύκλων εντός του μοτίβου μέσα στο οποίο εκτυλίσσεται ο χρόνος.

Έτσι, παρά τα βαρύτατα αποδεικτικά στοιχεία για το αντίθετο, πρέπει να επιμείνουμε ότι αυτοί οι χάρτες, όταν χρησιμοποιούνται με διακριτικότητα και τοποθετούνται σε σχέση με άλλους χάρτες, και σε σύγκριση με τους χάρτες εθνών και ατόμων, έχουν πολύ μεγάλη αξία στο να εντοπίζουν γεγονότα. Ωστόσο, θα πρέπει να συμφωνήσουμε ότι η αξία αυτή μπορεί να είναι δύσκολο να αποδειχθεί στατιστικά και μπορεί να αποδειχθεί μόνο με μια προσέγγιση μελέτης περιπτώσεων προς το παρόν.

Το έργο του E. H. Troinski

Πιθανώς κανείς να μην έχει κάνει πιο εκτεταμένες εργασίες σχετικά με τις πλανητικές εισόδους και τις νουμηνίες από τον αστρολόγο του Βερολίνου E. H. Troinski (18/19 Δεκεμβρίου 1910-1982). Πιθανώς πιο διάσημος για την ανακάλυψη των τριτευσών κατευθύνσεων το 1951, ο Troinski αφιέρωσε μεγάλο μέρος της αστρολογικής του σταδιοδρομίας στον τομέα της κοσμικής αστρολογίας. Στο σπουδαίο έργο του *1001 World Political Horoscopes*⁵⁸, που δημοσιεύθηκε το 1954 και δεν έχει μεταφραστεί ακόμα, παρουσιάζει μια μελέτη των ηλιακών εισόδων, των νουμηνιών και των εκλείψεων που συνόδευσαν μερικά από τα σημαντικότερα γεγονότα της παγκόσμιας ιστορίας. Αυτή η εργασία απεικονίζει μια σειρά από χάρτες: από την είσοδο του Ήλιου στον Κριό για την ίδρυση της Ρώμης το 753 π.Χ. και την είσοδο του στον Ζυγό για την πτώση της Ιερουσαλήμ το 586 π.Χ., την ηλιακή έκλειψη για τον Αννίβα και τους ελέφαντές του που διέσχισαν τις Άλπεις το 218 π.Χ. μέχρι τις σημαντικές εκλείψεις και πλανητικές εισόδους του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου και τις σκέψεις του σχετικά με τη σημασία παρόμοιων χαρτών στο μέλλον μέχρι το 2077. Το βιβλίο περιέχει σχεδιασμένα ωροσκόπια για μεγάλο αριθμό από αυτούς τους 1001 «πιο σημαντικούς κοσμικούς χάρτες» από την τεράστια συλλογή του. Εμφανίζει όλες τις θέσεις και για τους 1001 χάρτες, συμπεριλαμβανομένων των ενδιάμεσων οίκων, κατά Placidus. Ως επί το πλείστον, ο Troinski επικεντρώνεται στην είσοδο του Ήλιου στα τέσσερα παρορμητικά και στις σημαντικές νουμηνίες και εκλείψεις. Ωστόσο, εξετάζει επίσης την είσοδο του Ήλιου στα άλλα οκτώ ζώδια, ως σύμβολο περαιτέρω σημαντικών φάσεων του ετήσιου κύκλου, καθώς και τις εισόδους της Σελήνης στα παρορμητικά. Αναπτύσσει μια υπόθεση για την εξέταση των σεληνιακών εισόδων στα παρορμητικά ως επιπρόθετους πυροδότες για τους χάρτες εισόδου του Ήλιου.

Είναι εύκολο να επικρίνουμε το έργο του Troinski για πολλούς λόγους, και ο Barbault⁵ το κάνει αρκετά έντονα. Ειδικότερα, ο Barbault επισημαίνει ότι εάν συ-

μπεριλάβει κανείς τόσους πολλούς χάρτες κατά τη διάρκεια ενός έτους ως σημαντικού, θα πρέπει να βρει κάτι. Αυτό το «κάτι» μπορεί να είναι πράγματι αληθινό. Αλλά μια τέτοια πλειάδα χαρτών, αν και είναι ενδιαφέρουσα για εκ των υστέρων ανάλυση, καθίσταται σχεδόν αδύνατο να χρησιμοποιηθεί στην πρόβλεψη. Αυτή η κριτική υποστηρίζεται από τη γενική αποτυχία υλοποίησης με προφανή τρόπο οποιασδήποτε από τις διάφορες, συχνά τρομερές και συγκλονιστικές, προβλέψεις των τελευταίων τριάντα ετών. Ομοίως, μπορούμε να επισημάνουμε ότι το να περιορίσουμε τον εαυτό μας σε ετήσιους και μηνιαίους κύκλους και να μην τους συσχετίσουμε με μεγαλύτερους κύκλους ή με τους χάρτες εθνών και ατόμων είναι σαν να προσπαθούμε να απομονώσουμε τον ρόλο που παίζει ένα χρώμα σε μια μεγάλη ποικιλία ζωγραφικών έργων, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι μεγαλύτερες προοπτικές κάθε μεμονωμένου καμβά ή το συγκεκριμένο θέμα τους.

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να ειπωθεί ότι, αν και ο Troinski μπορεί να κατηγορηθεί για επιλεκτικότητα, η προσέγγισή του είναι στην πραγματικότητα σχετικά αυστηρή και συστηματική. Παρουσιάζει μια μεγάλη ανάλυση και σύγκριση μεταξύ αυτών των χαρτών για ολόκληρη την περίοδο των 2.500 ετών που καλύπτει και έχει ανακαλύψει κάποιους ενδιαφέροντες παραλληλισμούς. Φτάνει σε πολλά ενδιαφέροντα συμπεράσματα. Όπως και οι Γάλλοι Επαναστάτες, θεωρεί ότι η φθινοπωρινή ισημερία είναι στην πραγματικότητα η πιο ισχυρή ηλιακή είσοδος του έτους και τείνει να της δίνει προτεραιότητα έναντι των άλλων. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες και άξιες περαιτέρω έρευνας είναι οι εμπειρικά παρατηρημένες δεκατρείς κύριες ομάδες πλανητικών συνδυασμών, κάθε μία από τις οποίες θεωρεί ότι έχει ιδιαίτερη σημασία. Δεν μπορέσαμε να τις αξιολογήσουμε μέχρι στιγμής, αλλά για την ιστορία, και για να ενθαρρύνουμε περαιτέρω μελέτες αυτές μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ομάδα 1

(α) Κρόνος ή Ουρανός στον δέκατο ή τον τέταρτο οίκο, με τον Ήλιο σε έναν από τους τέσσερις γωνιακούς οίκους. Σημαίνει πτώση ή ανατροπή κυβερνήσεων, επαναστάσεις, κυβερνητικές αλλαγές, αρχή νέων ιστορικών περιόδων, θάνατο ηγετών.

(β) Ο Κρόνος στον δέκατο, ο Άρης στον δωδέκατο, και ο Ήλιος στον πρώτο. Αυτό φαίνεται να είναι ένας ιδιαίτερα επικίνδυνος και βίαιος συνδυασμός. Συνέβη, για παράδειγμα, στη Νέα Σελήνη που έγινε αμέσως μετά τη δολοφονία του Καίσαρα το 44 π.Χ., στην έκλειψη που συνόδευσε την ήττα της Ισπανικής Αρμάδας το 1588, με συντεταγμένες Μαδρίτης, και στην είσοδο του Ήλιου στον Καρκίνο το 1934 στο Βερολίνο όπου είχαμε τον θάνατο του Χίντενμπεργκ και την άνοδο του Χίτλερ. Ο Troinski επισημαίνει επίσης τον Φραγκίσκο Φερδινάνδο της Αυστρίας, του οποίου η

δολοφονία επέσπευσε τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο οποίος είχε τον ίδιο συνδυασμό πλανητών στον γενέθλιο χάρτη του! Ότι αυτός ο συνδυασμός έχει κάποια αξία για την πρόβλεψη μαρτυρείται από την επισημάνση που έκανε ο Troinski το 1954 για μια κρίσιμη εποχή για την Ευρώπη το 1958, με βάση το γεγονός ότι αυτός ο συνδυασμός θα συνέβαινε ξανά κατά την Εαρινή Ισημερία του 1958 στη Μόσχα και κατά την έκλειψη της 19^{ης} Απριλίου της ίδιας χρονιάς για το Βερολίνο. Πράγματι, ο Χρουστσόφ ανέλαβε την εξουσία στη Μόσχα στις 27 Μαρτίου και στις 8 Μαΐου οι ΗΠΑ αισθάνθηκαν την υποχρέωση να προειδοποιήσουν την ΕΣΣΔ ότι μια επίθεση στο Βερολίνο θα ήταν μια επίθεση εναντίον των Συμμάχων.

(γ) Ο Κρόνος στον δέκατο και ο Ήλιος στον όγδοο ή δωδέκατο οίκο, ή ο Κρόνος στον τέταρτο και ο Ήλιος στον τρίτο. Σημαίνει περιόδους στρατιωτικών και πολιτικών ανατροπών, απόπειρες δολοφονίας, σεισμούς, βίαιες συνθήκες.

(δ) Ο Κρόνος στον δέκατο σε αντίθεση ή σε τετράγωνο με Άρη: κίνδυνος για τον αρχηγό του κράτους, πτώση από την εξουσία, καταστροφική ανατροπή καθεστώτων συχνά από τον στρατό.

(ε) Ο Κρόνος στον δέκατο με τον Άρη στον δωδέκατο ή τον όγδοο: κίνδυνος πολέμου, επιθέσεις εναντίον αρχηγού κράτους.

Ομάδα 2

Ο Ήλιος και μια μεγάλη συγκέντρωση πλανητών στον όγδοο οίκο. Ο Troinski θεωρεί ότι αυτό αποτελεί ένδειξη πολέμου και ιδιαίτερα ο συνδυασμός Ήλιου, Άρη και Δία όλων στον όγδοο. Ο Troinski ονομάζει αυτόν τον συνδυασμό ως τον «καθαρό συνδυασμό πολέμου». Φαίνεται επίσης ότι δείχνει επανάσταση και εξέγερση. Παρέχει είκοσι τέσσερις απεικονίσεις τέτοιας συγκέντρωσης πλανητών στον όγδοο, όπως: Νέα Σελήνη σε σύνοδο με Πλούτωνα και Κρόνο πέντε ημέρες πριν τη δολοφονία του Φραγκίσκου Φερδινάνδου στο Σεράγεβο. Νέα Σελήνη σε σύνοδο με Κρόνο και Ερμή και Αφροδίτη στον όγδοο αμέσως μετά την Ημέρα της Απόβασης στη Νορμανδία το 1944. Η Ηλιακή Έκλειψη με Άρη, Δία, Ερμή, Αφροδίτη τον Ιούλιο του 1776, με συντεταγμένες Λονδίνου, που σηματοδότησε την αποβίβαση των Αγγλικών στρατευμάτων στη Βόρεια Αμερική και την αρχή του Αμερικανικού Πολέμου Ανεξαρτησίας. Νέα Σελήνη σε σύνοδο με Ουρανό, Δία και Αφροδίτη κατά την Πτώση της Βαστίλης. Το Θερινό Ηλιοστάσιο το 1812 με Άρη και Δία και σε αντίθεση με Κρόνο, που συνόδευσε την εισβολή του Ναπολέοντα στη Ρωσία. Το Θερινό Ηλιοστάσιο το 1870 στο Παρίσι με Άρη και Δία στον όγδοο, Ήλιο σε αντίθεση με Κρόνο, που προηγήθηκε του Γαλλο-Πρωσικού Πολέμου.

Ομάδα 3

Ισχυρή έμφαση στον πρώτο και στον άξονα δωδέκατου/έκτου. Η έμφαση στον άξονα δωδέκατου/έκτου δείχνει πολιτικά και οικονομικά προβλήματα και ανατροπές, η έμφαση στον πρώτο, πολιτική αλλαγή, συχνά την αρχή μιας καλύτερης περιόδου.

Ομάδα 4

Ηλιακές εκλείψεις που συμβαίνουν στον τέταρτο, έκτο, δωδέκατο οίκο: ο έκτος / δωδέκατος όπως για την Ομάδα 3, ο τέταρτος συνήθως επικίνδυνος.

Ομάδα 5

Ήλιος και Σελήνη με Κρόνο ή Δία: πολύ ξεκάθαρα γεγονότα για καλό ή κακό, ανάλογα με την οικοθεσία.

Ομάδα 6

Ο Άρης με τον Ήλιο και τη Σελήνη: ένας έντονος συνδυασμός που συχνά οδηγεί σε εκρήξεις διαφόρων ειδών.

Ομάδα 7

- (α) Ο Κρόνος στον πρώτο με τον Ήλιο στον δωδέκατο. Ιδιαίτερα καταστρεπτικό.
- (β) Ο Άρης στον πρώτο με τον Ήλιο στον δωδέκατο: επιθετική χρήση δύναμης, αλλά όχι πάντα καταστρεπτική.

Ομάδα 8

Ο Ήλιος ή ο Δίας στο Μεσουράνημα ή στον δέκατο: ουσιαστικά πολύ θετικό όταν συνοδεύεται από υποστηρικτικές όψεις.

Ομάδα 9

Ο Ήλιος στον ένατο με ισχυρή συγκέντρωση πλανητών. Με τον Δία ή την Αφροδίτη στον δέκατο συνθήκες ειρήνης ενώ με τον Κρόνο στον δέκατο καταστρεπτικό.

Ομάδα 10

Ο Ήλιος στον όγδοο με τον Κρόνο στον πρώτο: ένας ατυχής συνδυασμός.

Ομάδα 11

Ο Ήλιος στον τέταρτο με τον Κρόνο στον δωδέκατο ή τον όγδοο: ένας συνδυασμός ενδεικτικός μεγάλων βασάνων - ο Ήλιος ήταν σε τετράγωνο με τον Κρόνο στον δωδέκατο κατά την φθινοπωρινή ισημερία του 1914.

Ομάδα 12

Ο Ήλιος στον δωδέκατο και ο Κρόνος στον έκτο και το αντίστροφο: ένας ιδιαίτερα δύσκολος συνδυασμός, ειδικά όταν συμμετέχει και ο Άρης, όπως στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο του 1914/15.

Ομάδα 13

(α) Ο Άρης σε αντίθεση με Κρόνο εκτός τετάρτου/δεκάτου (για το οποίο βλ. Ομάδα 1γ): χρήσιμη ή παρεμποδιστική ανάλογα με την οικοθεσία - δημιουργεί μια κατάσταση *tabula rasa* και μια νέα αρχή. Η έκλειψη του Ιανουαρίου του 1945 για τη Μόσχα τοποθετεί αυτή την αντίθεση ακριβώς πάνω στον ορίζοντα με τον Άρη να ανατέλλει, σηματοδοτώντας κατάλληλα την κίνηση της Ρωσίας προς τη Δυτική Ευρώπη.

(β) Άρης-Κρόνος με τη Νέα Σελήνη στον δωδέκατο: «καταστροφικό». Μια τέτοια Νέα Σελήνη συνόδευσε το ξέσπασμα του Τριακονταετούς Πολέμου το 1618.

(γ) Άρης-Κρόνος-Ουρανός στον δωδέκατο: πολύ δύσκολο, φέρνει ανατροπές.

(δ) Ήλιος στον πρώτο σε τρίγωνο με Δία. Οικονομικές και πολιτικές επιτυχίες και η έναρξη σημαντικών νέων περιόδων ανάπτυξης (βλέπε τα συμπεράσματα του Barbault για την περίοδο γύρω από τη σύνοδο Ήλιου-Δία κάθε χρόνο όπως σημειώνεται στο κεφάλαιο 6).

(ε) Ήλιος και Σελήνη στον ένατο και Αφροδίτη, Δίας στον δέκατο. Ένας εξαιρετικά θετικός συνδυασμός για συνθήκες ειρήνης και μακροχρόνιες συμφωνίες και διακανονισμούς (και πάλι παράλληλα με τα ευρήματα του Barbault).

Παρόλο που θα είναι αδύνατο να αξιολογηθεί έργο τέτοιου μεγέθους χωρίς μια εκτεταμένη συστηματική έρευνα (την οποία ελπίζουμε εν ευθέτω χρόνω να μπορέσουμε να αναλάβουμε), θα πρέπει να έχει μεγάλο ενδιαφέρον το γεγονός ότι ο Troinski γράφοντας το 1953/4 εστίασε την προσοχή του στη μεγάλη σημασία της περιοχής του δωδέκατου οίκου σε αυτούς τους χάρτες. Αυτό, φυσικά, συμπίπτει με το έργο του Gauquelin σχετικά με τη σημασία αυτού του χώρου για την προσωπικότητα, γεγονός που πρωτοεμφανίστηκε περίπου την ίδια εποχή. Το έργο του Gauquelin που άφησε εποχή ήταν το *L'Influence des Astres* και εμφανίστηκε το 1955.

Πλανητικές Είσοδοι: Από πού αρχίζει το έτος;

Με τους πλανητικούς κύκλους η στιγμή της σποράς είναι η φάση της συνόδου. Αλλά πού αρχίζει ο ηλιακός κύκλος; Όπως βλέπουμε από τον αυτοκράτορα Ιουλιανό στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, πάντα υπήρχε μια ποικιλία απόψεων σχετικά με αυτό. Διακόσια χρόνια πριν από τον Ιουλιανό, ο Πτολεμαίος συνόψισε το πρόβλημα: «με την κανονική απλή κίνηση ενός κύκλου κανένα μέρος του δεν έχει καμία προφανή προτεραιότητα».⁴⁷ Όπως είδαμε με τον Πλάτωνα και την ιδέα των προκατόχων του για το Μεγάλο Έτος, αρχικά υπέρτατη σημασία δινόταν στο θερινό και χειμερινό ηλιοστάσιο. Στη συνέχεια, σε κάποια στιγμή η εαρινή ισημερία άρχισε να αναφέρεται ως το σημείο της «δημιουργίας του κόσμου», το σημείο στο οποίο ο Ήλιος διασχίζει τον Ισημερινό από τον νότο στον βορρά. Η υπεροχή αυτού του σημείου ήταν καθιερωμένη από την εποχή του Πτολεμαίου, αν και ο αυτοκράτορας Ιουλιανός 200 χρόνια αργότερα θα υποστήριζε κάτι διαφορετικό. Ο Πτολεμαίος⁴⁷ εξηγεί τη σημασία του από απλές υλικές αιτίες όπως «επειδή, από εκείνη τη στιγμή, η διάρκεια της ημέρας αρχίζει να ξεπερνά εκείνη της νύχτας, και επειδή η εποχή που προκύπτει στη συνέχεια παράγει ιδιαίτερη υγρασία, η οποία είναι πάντα μια κυρίαρχη ποιότητα σε κάθε αρχική παραγωγή και ανάπτυξη». Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον αυτό το σημείο της αναστάσεως του Ήλιου Βασιλιά, διότι συμπίπτει με τον Εορτασμό του Πάσχα στη Χριστιανική Εκκλησία, το οποίο μετράται από την πρώτη Νέα Σελήνη μετά την εαρινή ισημερία. Αλλά ανεξάρτητα από το σκεπτικό που χρησιμοποιούμε, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ένα ωροσκόπιο που καταστρώνεται για αυτή τη στιγμή της «γέννησης» του κύκλου, για οποιοδήποτε σημείο της γης, θεωρούνταν και εξακολουθεί να θεωρείται ότι αποκαλύπτει κάτι από την κύρια αρχέτυπη έμφαση για τον τόπο αυτό για το επόμενο έτος.

Ωστόσο, στη σύγχρονη εποχή ο μεγάλος πρωτοπόρος της αστρολογίας στη Γερμανία, ο εξαιρετικά καινοτόμος Alfred Witte⁶³, και ο κορυφαίος αστρολόγος της Βρετανίας Charles Carter, και οι δύο ανεξάρτητα πρότειναν ότι στην πραγματικότητα η πιο θεμελιώδης «γέννηση» του έτους θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι βρίσκεται στο χειμερινό ηλιοστάσιο, όταν μπαίνει ο Ήλιος στη 0° Αιγόκερω, και αρχίζει πραγματικά το ταξίδι του προς βορρά. Αυτό συμφωνεί με τον συλλογισμό του Ιουλιανού τον 4^ο αιώνα. Άλλωστε, αυτή είναι η εποχή του χρόνου κατά την οποία πράγματι γιορτάζουμε συμβολικά τη «γέννηση» του έτους με τα Χριστούγεννα και τις εορταστικές εκδηλώσεις της «Πρωτοχρονιάς». Όμως, όπως είδαμε παραπάνω, ο τόσο σπουδαίος μελετητής Troinski θεωρεί ότι στη φθινοπωρινή ισημερία πρέπει να δοθεί εξέχουσα θέση ως ισχυρότερη από τις εισόδους του Ήλιου στα παρορμητικά. Είναι σαφές ότι το ζήτημα εξακολουθεί να είναι ανοικτό και ίσως, μάλιστα, να αποτελεί ένα παραπλανητικό ερώτημα.

Όποια και αν επιλέξουμε ως εκκίνηση, η εμπλεκόμενη αρχή είναι η ίδια. Ο χάρτης αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο άλλες πλανητικές αρχές σχετίζονται με τον θεμελιώδη κύκλο εξέλιξης Γης-Ήλιου. Το μόνο ζήτημα είναι πόσο καιρό αυτοί οι χάρτες παραμένουν ενεργοί. Και οι δύο θεωρούνται ότι περιγράφουν ολόκληρο το έτος, με τις εισόδους, όμως, του Ήλιου στα άλλα παρορμητικά, Καρκίνο και Ζυγό, να σηματοδοτούν περαιτέρω σημαντικά στάδια ανάπτυξης. Τα αποδεικτικά στοιχεία για την ισχύ των χαρτών αυτών καθ' όλη τη διάρκεια του έτους είναι διφορούμενη και, όπως τόσα πολλά πράγματα στην αστρολογία, αναμένουν περαιτέρω ουσιαστική διερεύνηση. Ένας παραδοσιακός κανόνας, τουλάχιστον από την εποχή του Πτολεμαίου, είναι ότι η ισχύς τους θα εξαρτηθεί από το αν παρορμητικά, σταθερά ή μεταβλητά ζώδια ανέρχονται στην αρχή του κύκλου. Προσωπικά, τείνω να θεωρώ ότι κάθε χάρτης περιγράφει ολόκληρο το έτος αλλά βλέπει την ηλιακή διαδικασία από μια διαφορετική οπτική γωνία. Για τον έμπορο βολβών ο κύκλος ζωής αρχίζει και τελειώνει με τον βολβό. Για τον έμπορο λουλουδιών η προτεραιότητα πρέπει να είναι αρκετά διαφορετική και ούτω καθεξής.

Η χρονική στιγμή εκδήλωσης των πλανητικών εισόδων και νουμηνιών

Υπάρχει μια γενική συναίνεση μεταξύ αυτών που έχουν εμπειρία από αυτούς τους χάρτες, γεγονός που σίγουρα επιβεβαιώνεται από τα ευρήματά μας, ότι αρχίζουν να λειτουργούν περίπου δύο ή τρεις εβδομάδες πριν από τα πραγματικά αστρονομικά γεγονότα. Οπότε η είσοδος του Ήλιου στον Κριό σε οποιοδήποτε έτος θα αρχίσει να γίνεται αισθητή από τις αρχές Μαρτίου ή ακόμη και από τα τέλη Φεβρουαρίου, και επίσης η είσοδος στον Αιγόκερω θα αρχίσει να γίνεται ενεργή από τα τέλη Νοεμβρίου ή αρχές Δεκεμβρίου. Αυτή η αρχή φαίνεται να ισχύει για όλη αυτήν την κατηγορία χαρτών κύκλων, μια σαφής περίπτωση «γεγονότων που ρίχνουν την σκιά τους προτού εμφανιστούν». Έτσι, οι νουμηνίες τείνουν να λειτουργούν περίπου 2-3 ημέρες πριν από το πραγματικό ουράνιο γεγονός. Αυτό είναι μια ακόμα περίπτωση όπου τα φαινόμενα της αστρολογίας όπως παρατηρούνται εμπειρικά δεν ταιριάζουν και πολύ με το αποδεκτό «μοντέλο του σύμπαντος». Το εξαιρετικά σημαντικό έργο του Richard Nolle για τα «Σούπερ Φεγγάρια», εκείνες τις Νέες Σελήνες και Πανσελήνους που συμβαίνουν όταν η Σελήνη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη (βλ. τελευταία σελίδα του παρόντος κεφαλαίου), επιβεβαιώνει αυτήν την παραδοσιακή παρατήρηση. Ο ίδιος αναφέρει⁷⁵ ότι «τα αποτελέσματα του Σούπερ Φεγγαριού γίνονται αισθητά από μία έως δύο ημέρες πριν και μετά την πραγματική ευθυγράμμιση στους ουρανούς» (η πλάγια γραφή είναι του ιδίου), και έχει βασίσει με επιτυχία πολλές εξαιρετικές προβλέψεις πάνω στο γεγονός αυτό.

Ερμηνεία πλανητικών εισόδων και άλλων χαρτών κύκλων

Οποιονδήποτε τέτοιο χάρτη κύκλου θα πρέπει να τον σκεφτεί κανείς πρώτα από την άποψη του τι αντιπροσωπεύει ο κύκλος και σε τι αναφέρεται. Όλοι αυτοί οι χάρτες εισόδου αποκαλύπτουν κάτι σχετικά με την αλληλεπίδραση μεταξύ Γης-Ήλιου και του υπόλοιπου ηλιακού συστήματος, του γαλαξία κλπ. Αποκαλύπτουν πώς η αλληλεπίδραση των πλανητικών αρχών και διαδικασιών εστιάζεται και «γειώνεται» κατά τη διάρκεια του κύκλου και ποιο είναι το είδος των ιδεών γύρω από τις οποίες η συνείδηση της ανθρωπότητας (Ήλιος) είναι πιθανό να περιστρέφεται. Επομένως, πρώτα πρέπει να εκτιμήσουμε τι υποδεικνύουν τα μεγαλύτερα και ευρύτερα μοτίβα της στιγμής. Τότε ο προσανατολισμός του ίδιου του χάρτη θα αποκαλύψει ποια πτυχή αυτών των ιδεών θα τονιστεί. Εξέχουσα θέση πρέπει πάντα να δίνεται στις γωνίες, στους γωνιακούς πλανήτες και στις στενές όψεις των γωνιών, γιατί αυτές μας δείχνουν τι πραγματικά μπορεί να απελευθερωθεί στον κόσμο σε αυτό το σημείο. Εφόσον πρόκειται για κύκλο του Ήλιου, η θέση του και οι όψεις του θα είναι προφανώς εξίσου σημαντικές. Εκτός από τις κανονικές όψεις, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι άξονες μεσοδιαστημάτων, ιδιαίτερα εκείνοι που περιλαμβάνουν γωνίες.

Κατά την ερμηνεία αυτών και οποιονδήποτε χαρτών κύκλων δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο περισσότερο κατανοούμε τις επικρατούσες συνθήκες και περιστάσεις του τόπου για τον οποίο έχει καταστρωθεί ο χάρτης, τόσο πιο πιθανό είναι να είμαστε σε θέση να αξιολογήσουμε αποτελεσματικά τα είδη ενδεχομένων που υποδεικνύονται. Έτσι, μια ισχυρή έμφαση στον Ουρανό όσον αφορά τις γωνίες εισόδου σε μια περιοχή όπου υπάρχει αυξημένη πολιτική ένταση είναι πολύ πιθανότερο να υποδεικνύει μια πιθανή δραματική εκτόνωση των συλλογικών πιέσεων, από τον ίδιο σχηματισμό σε μια πολύ σταθερή περιοχή, όπου θα μπορούσε απλώς να εκδηλωθεί ως απόπειρα εισαγωγής αμφιλεγόμενων και καινοτόμων ιδεών ή ως μια πολύ λιγότερο δραματική μορφή επιθυμίας για μεταρρύθμιση και αφύπνιση σε μια ευρύτερη προοπτική. Συχνά η εξέγερση και η μεταρρύθμιση συμβαδίζουν. Ωστόσο, ο Ουρανός μπορεί επίσης να δείξει την επιβολή αυστηρών και αυταρχικών μέτρων για τον περιορισμό του ξεσπάσματος διασπαστικών ενεργειών.

Ενώ είναι πάντα σημαντικό να προσπαθήσουμε να δούμε και να κατανοήσουμε την υψηλότερη δυνατή έννοια ενός συγκεκριμένου συνδυασμού πλανητών, είναι πρακτικό και ρεαλιστικό να έχουμε κατά νου το γεγονός ότι οι πλανητικές αρχές και οι όψεις τους θα τείνουν να εξελίσσονται με έναν ωμότερο και λιγότερο διακριτικό τρόπο σε συλλογικό επίπεδο, εκτός και αν μπορούν να μετατραπούν και να διοχετευτούν καταλλήλως από μία ευφάνταστη και ιδεαλιστική ηγεσία. Ένας ισχυρός δύσκολα τοποθετημένος Άρης είναι πολύ λιγότερο πιθανό να μετουσιωθεί όταν εμφανίζεται σε έναν χάρτη κύκλου από ό,τι στον χάρτη ενός ατόμου που είναι σχετικά συνειδητοποιημένο και ξύπνιο. Θα έχει την τάση να δείχνει μια αυξημένη διέγερση

στο έθνος, με συμπλοκές και συγκρούσεις επιθυμιών να εκδηλώνονται με κάθε μορφή, από μαχητικές διαμαρτυρίες και απεργίες μέχρι αθλητικές συγκρούσεις ή ακόμη και πόλεμο εάν άλλοι μακροπρόθεσμοι παράγοντες και χάρτες εθνών δείχνουν μια σχετική συσσώρευση έντασης. Έτσι, για παράδειγμα, όπως θα δούμε, η εαρινή ισημερία το 1982 έδειξε τον Άρη και τον Κρόνο να ανατέλλουν στα Φώκλαντ.

Μερικοί βασικοί παράγοντες στην ερμηνεία χαρτών κύκλων

Εκτός από τις παρατηρήσεις του Troinski που αναφέρονται παραπάνω, οι οποίες είναι δύσκολο να ποσοτικοποιηθούν με μεγαλύτερη ακρίβεια, τα ακόλουθα συνοψίζουν μερικά από τα βασικά σημεία τα οποία κατά την εμπειρία μας έχουν μεγαλύτερη σημασία στην αξιολόγηση τέτοιων χαρτών.

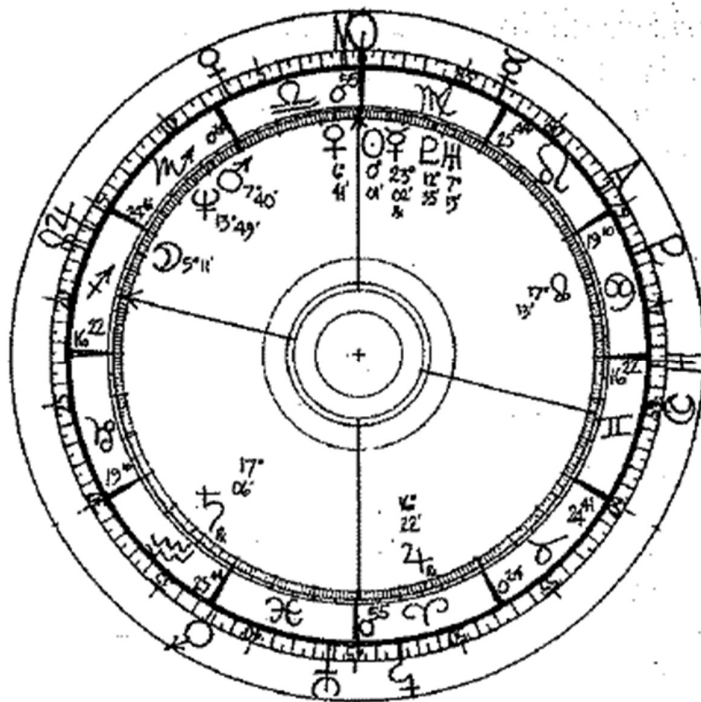
1. Η συσχέτιση του χάρτη με άλλους χάρτες κύκλων και χάρτες εθνών και ατόμων στο εσωτερικό του έθνους είναι πάντοτε υψίστης σπουδαιότητας για να αναδειχθεί η σημασία και να περιοριστεί με οποιαδήποτε σιγουριά σε έναν τόπο.
2. Επειδή οι πλανητικές όψεις οποιουδήποτε κοσμικού χάρτη είναι κοινές για κάθε μέρος του κόσμου, αναδεικνύονται σε υψίστης σημασίας παράγοντα οι γωνίες και η οικοθεσία, αλλά ιδιαίτερα οι γωνίες. Οποιοσδήποτε πλανήτης βρίσκεται εντός ολίγων μοιρών από τη γωνία, ειδικά 1° - 2° , είναι πιθανό να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην αμέσως επόμενη περίοδο.
3. Ομοίως, θα πρέπει να σημειωθεί προσεκτικά κάθε σώμα που σχηματίζει όψη 0° , 45° , 90° , 135° ή 180° με το μεσοδιάστημα AS/MC εντός ανοχής 2° . Αυτό το συχνά παραμελημένο σημείο είναι πολύ σημαντικό σε όλους τους χάρτες, καθώς συνδέει και τις δύο γωνίες και κατά συνέπεια διπλασιάζει την ένταση των εμπλεκόμενων σωμάτων. Η Edith Wangemann επίσης αναφέρει ότι το μέσο χρονικό σημείο μεταξύ του MC/AS και του AS/DS είναι εξαιρετικά ευαίσθητο, δηλαδή τα μεσοδιαστήματα της οικοθεσίας Koch μεταξύ ενδέκατου/πέμπτου και δεύτερου/όγδοου οίκου. Συσχετίζει το μεσοδιάστημα του δεύτερου/όγδοου οίκου με την πραγματική υλική δημιουργία της στιγμής, και το μεσοδιάστημα ενδέκατου/πέμπτου με τη σημασία της στιγμής.
4. Στενές όψεις προς τις γωνίες, και ιδιαίτερα όταν αυτή η επαφή φέρνει στο προσκήνιο κάποιον κύριο σχηματισμό του χάρτη. Οι αποκαλούμενες «δευτερεύουσες όψεις» μπορεί να είναι εξαιρετικά διδακτικές εδώ.
5. Στενές επαφές μεσοδιαστημάτων με τις γωνίες, εντός ανοχής 2 μοιρών.

6. Όσον αφορά τις εισόδου του Ήλιου στα παρορμητικά, ο Witte⁶³ εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι η μηδενική του Κριού, ως τομή της εκλειπτικής με τον ισημερινό, αντιπροσωπεύει τη σχέση του ατόμου με την ομάδα, με τις μάζες και με το περιβάλλον, το έθνος και τον κόσμο γενικότερα. Με αυτή την έννοια, το σημείο αυτό μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιπροσωπεύει τον «κόσμο ως σύνολο» και θα αναφέρεται σε φυσικά γεγονότα, σεισμούς, πλημμύρες, καταιγίδες κλπ., καθώς και σε πολιτικά και οικονομικά γεγονότα. Επαφές και μεσοδιαστήματα μεταξύ Ήλιου και της μηδενικής Κριού μπορούν να θεωρηθούν ως ιδιαίτερα σχετικές με δημόσια πρόσωπα και ηγέτες, μεταξύ Σελήνης και της μηδενικής Κριού με τους ανθρώπους και τα έθνη εν γένει, μεταξύ Ερμή και της μηδενικής Κριού με γενικές επικοινωνίες, «ειδήσεις» και ούτω καθεξής. Έτσι, σημειώσαμε ότι ο Άρμστρονγκ πάτησε το πόδι του στο φεγγάρι την ακριβή ώρα της συνόδου Δία-Ουρανού, στις 0° 40'. Θα μπορούσαμε να ερμηνεύσουμε αυτόν το σχηματισμό ως «ενθουσιασμένο κόσμο» ή «παγκόσμια διεύρυνση της ευαισθητοποίησης και της συνειδητότητας».

Μερικά παραδείγματα πλανητικών εισόδων και νουμηνιών

Οι χάρτες πλανητικών εισόδων και νουμηνιών δεν είναι, λοιπόν, μια τεχνική, αλλά μέρος μιας ιεραρχίας χαρτών που μπορούμε να εξετάσουμε κατά την προετοιμασία μιας πρόβλεψης για μια συγκεκριμένη περιοχή στη γη. Για να δούμε το είδος των πληροφοριών που μπορούν να παρέχουν, ας δούμε το παράδειγμα μας για τη δολοφονία του Κένεντι που μελετήσαμε στο κεφάλαιο 6.

Η φθινοπωρινή ισημερία που προηγήθηκε της δολοφονίας έλαβε χώρα στις 23 Σεπτεμβρίου 1963, στις 18.23 GMT. Ο χάρτης για το Ντάλας δίνεται στο σχήμα 9.1 παρακάτω. Θα εξετάσουμε τον χάρτη αυτόν καθαυτό και στη συνέχεια σε σχέση με τον χάρτη του Κένεντι και τον χάρτη των ΗΠΑ. (Μπορούμε να σημειώσουμε εδώ ότι ο Carter¹¹ επισημαίνει ότι, οποιαδήποτε διέλευση συμβαίνει σε μια πλανητική είσοδο είναι κατά κάποιο τρόπο «σταθερή» και διατηρεί μια συνεχή ένταση για το σύνολο της περιόδου. Επομένως, οι σχετικά γρήγορες όψεις αποκτούν σημαντική ισχύ κατ' αυτόν τον τρόπο). Προφανώς αν ήμασταν αστρολόγοι του Ντάλας ετοιμάζοντας μια πρόβλεψη για το επόμενο τρίμηνο, θα θέλαμε επίσης να τη συσχετίσουμε με τον χάρτη του Ντάλας και τις κορυφαίες προσωπικότητές του. Το πιο εντυπωσιακό γεγονός για αυτόν τον χάρτη φθινοπωρινής ισημερίας είναι ότι διαπιστώνουμε ότι ο Ήλιος μεσουρανούσε σχεδόν ακριβώς για το γεωγραφικό μήκος του Ντάλας. Αυτό δείχνει αμέσως ότι αυτός είναι δυνητικά ένας τόπος όπου η κεντρική έννοια αυτού του κύκλου μπορεί να εκδηλωθεί και να εκφραστεί μέσω ηγετικών μορφών (σύννοδος Ήλιου-Μεσουρανήματος), οπότε πρέπει να αναρωτηθούμε «τι είδους Ήλιος είναι αυτός;». Ο Ήλιος σχηματίζει δύο όψεις. Μία όψη 45

Σχήμα 9.1 Η φθινοπωρινή ισημερία το 1963 πριν από τη δολοφονία του Τζ. Φ. Κένεντι, 18.23 GMT, 23 Σεπτεμβρίου 1963 για Ντάλλας, Τέξας, 32N45, 96W48, MC/AS 8°M38'.

μοιρών με Ποσειδώνα και μία 135 μοιρών με Κρόνο. Με τον τρόπο αυτό επισημαίνεται το τετράγωνο Κρόνου-Ποσειδώνα αυτής της περιόδου. Μια πιο στενή εξέταση αποκαλύπτει ότι ο Ήλιος και το Μεσουράνημα στην πραγματικότητα είναι σχεδόν ακριβώς σε όψη τετραγώνου με το μεσοδιάστημα Κρόνου-Ποσειδώνα στις 00° 27'. Πράγματι, το μεσοδιάστημα Ήλιου/MC είναι στις 00° 27' το οποίο συμπίπτει ακριβώς μέχρι και στο λεπτό. Η μοναδική άλλη στενή ηλιακή όψη είναι η όψη δεκαεξαγώνου ($360^\circ/6$), 22° 30', με τον Ουρανό που όσοι είναι εξοικειωμένοι με αυτή την έντονα εκδηλωτική όψη θα αναγνωρίσουν ως σημαντική. Ο άξονας $\odot = \text{MC} = \text{h}/\Psi$ ιδανικά θα μπορούσε να διαβαστεί ως η δυνατότητα να ληφθούν αποφάσεις για να γειωθεί κάποιου είδους όραμα και να εφαρμοστεί στην πράξη. Ωστόσο, στο σημερινό επίπεδο συλλογικής συνειδητότητας, ένας τέτοιος σχηματισμός είναι πιθανότερο να είναι ενδεικτικός «υπονομευτικών συνθηκών», «θυσίας», «συναισθηματικής ταλαιπωρίας και αναστάτωσης» όπως το θέτει το COSI^{14a}. Αναδρομικά μπορούμε να δούμε ότι αυτό αποτελεί μια πρόκληση για ένα συγκεκριμένο ιδεώδες, μια περίοδο κατά την οποία πιθανότατα θα συμβεί κάποιο είδος θυσίας, συναισθηματική αναστάτωση και δυσκολίες σε σχέση με ηγετικές προσωπικότητες σε αυτόν τον τόπο (MC-Ήλιος).

Όσον αφορά τον Ωροσκόπο, έχουμε εκ πρώτης όψεως μια πολύ διαφορετική εικόνα. Πράγματι με ιδιομοιρίας τρίγωνο Δία-Ωροσκόπου και εξάγωνο Κρόνου με Ωροσκόπο θα περίμενε κανείς ότι αυτή η περίοδος θα ήταν σταθερά επε-

κτατική και εποικοδομητική για την περιοχή του Ντάλας και ίσως πράγματι να ήταν έτσι σε άλλα επίπεδα. Εκ των υστέρων, ενόψει της σχέσης μεταξύ του κύκλου Δία/Κρόνου και του θανάτου προέδρων, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι το μεσοδιάστημα Δία/Κρόνου βρίσκεται στις $16^{\circ}44'$, μόλις $22'$ από τετράγωνο με Ωροσκόπο. Η άλλη πολύ στενή όψη του Ωροσκόπου είναι με τον Βόρειο Δεσμό (Β.Δ.) που βρίσκεται στον όγδοο οίκο σχηματίζοντας ένα στενό Υοδ με τον Κρόνο και τον Ωροσκόπο. Με άλλα λόγια, μέρος του μηνύματος αυτού του τριμήνου για τον κόσμο ήταν η όψη 150 μοιρών Κρόνου-Β.Δ., η οποία θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ανάγκη να ληφθεί μια σοβαρή στάση απέναντι στις σχέσεις. Το COSI δίνει ως κοινωνιολογική αντιστοιχία με αρνητική μορφή: «η κοινότητα εκφράζει συναισθήματα θλίψης ή κατάθλιψης, π.χ. πενθούντες σε κηδεία». Εδώ στο Ντάλας η όψη αυτή έγινε εξ ολοκλήρου τοπική από αυτό το διπλό χιαστό που ενέπλεκε τον Ωροσκόπο. Συμπεριλαμβάνοντας και τον Ωροσκόπο βρίσκουμε στο COSI, μεταξύ άλλων, «υποφέροντας από δυσκολίες μαζί με άλλα άτομα», «χωρισμός». Έτσι μία όψη 8° οίκου, 150 μοιρών δηλαδή, φαίνεται να συνδέει μια όψη δυνητικού «θανάτου», Κρόνος-Β.Δ., από την ακμή του ογδόου. Φυσικά, χωρίς το όφελος της εκ των υστέρων γνώσης, είναι απίθανο να επικεντρωνόμασταν σε αυτό με αυτόν ακριβώς τον τρόπο.

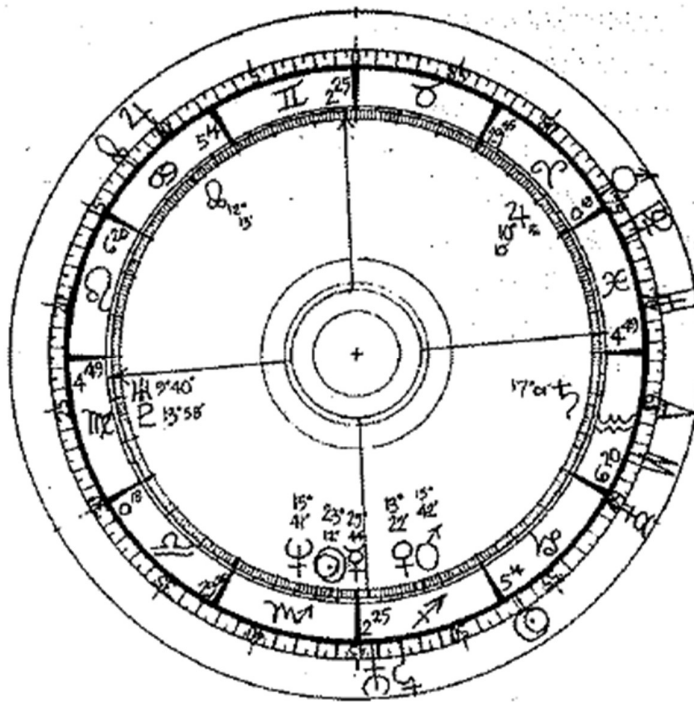
Παίρνοντας το μεσοδιάστημα MC/AS στις $8^{\circ}38'$ για να δούμε τι θα συμβεί κατά τη διάρκεια του χρόνου σε αυτό το μέρος το βρίσκουμε σε σύνοδο με Άρη και σε 45 μοίρες με Ερμή. Ο Άρης στον Σκορπιό είναι βέβαια άκρως ενδεικτικός αλλά με τον Ερμή ίσως να είχαμε σκεφτεί περισσότερο μια έντονη δημόσια συζήτηση, λεκτικές επιθέσεις, ύβρεις και τσακωμούς παρά πυροβολισμούς.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες είναι παράγοντες που θα έπρεπε να εξετάσουμε εάν κρίναμε αυτόν τον χάρτη για να κάνουμε πρόβλεψη. Βάζοντάς τα όλα μαζί, έχουμε, αναδρομικά σε κάθε περίπτωση, ένα ενδιαφέρον και κατάλληλο μοτίβο. Τώρα, εκ των υστέρων, πρέπει να εξετάσουμε αυτόν τον χάρτη σε σχέση με τον χάρτη των ΗΠΑ και του Τζον Κένεντι. Σε σχέση με τον χάρτη των ΗΠΑ ο πιο εντυπωσιακός παράγοντας για αυτή την περίοδο είναι η σύνοδος Ουρανού-Πλούτωνα που είναι σε τετράγωνο με τον άξονα Ωροσκόπου-Ουρανού των ΗΠΑ. Αυτό είναι χαλαρά εντοπισμένο εδώ στο Ντάλας από το ταυτόχρονο τετράγωνο με Σελήνη και Ωροσκόπο ($\Delta/AS = 10^{\circ}47'$ και H/Ψ στις $09^{\circ}53'$). Επίσης εντυπωσιακό είναι το γεγονός ότι ο άξονας $\sigma' = \varphi = MC/AS$ είναι σε στενό τετράγωνο με τον εξαιρετικά επικίνδυνο συνδυασμό Άρη τετράγωνο Ποσειδώνα σε 45 μοίρες με τον Β.Δ. των Η.Π.Α. (Β.Δ. = $06^{\circ}36' = \sigma'/\Psi$ $06^{\circ}54'$). Αυτός ο ίδιος άξονας θυμόμαστε ότι ήταν ενεργοποιημένος από το μεσοδιάστημα MC/AS στον χάρτη κύκλου της συνόδου Δία-Ουρανού, κι έτσι αυτός ο χάρτης τείνει να το ενεργοποιήσει. Σε σχέση με τον χάρτη του Κένεντι πρώτη εντύπωση μας προκαλεί ο Ουρανός, ο ο-

ποίος είναι μόλις 21' μετά από σύνοδο με το MC/AS του και εντός 28' από τετράγωνο με τον Ήλιο του. Την ίδια στιγμή ο Άρης είναι σε χιαστό με τον Ήλιο του με ανοχή 11'. Σε σχέση με τον ανωτέρω άξονα $\mathcal{D}/AS = \mathcal{H}/\Psi$ είναι ίσως σημαντικό ότι το μεσοδιάστημα $\mathcal{C}/\Psi$ του Κένεντι είναι στις $10^{\circ}\Pi 51'$, επίσης πολύ κοντά στο μεσοδιάστημα $AS/\mathcal{H}$ των Ηνωμένων Πολιτειών. Στο ίδιο θέμα μπορούμε να σημειώσουμε ότι το μεσοδιάστημα $\mathcal{C}/\mathcal{H}$ των Ηνωμένων Πολιτειών βρίσκεται στις $15^{\circ}\Pi 05'$, ευρέως μαζί με τον άξονα Ωροσκόπου αυτού του χάρτη εισόδου (φθινοπωρινή ισημερία).

Ο Ωροσκόπος φαίνεται να λέει μια διαφορετική ιστορία σε σχέση με τον Κένεντι. Εδώ βλέπουμε ότι είναι σε ακριβή αντίθεση με την Αφροδίτη του Κένεντι πράγμα που φαίνεται αρκετά ευτυχές. Ωστόσο, στην πραγματικότητα η Αφροδίτη του Κένεντι είναι σε τετράγωνο με Σελήνη και 45άρα με Ποσειδώνα. Αυτός ασφαλώς δεν είναι ένας τόσο επικίνδυνος συνδυασμός, αλλά μπορεί να λειτουργήσει αρνητικά και να οδηγήσει σε σφάλματα κρίσης και σε υπονόμηση. Και πάλι, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι το μεσοδιάστημα Δία/Κρόνου εμπλέκεται πολύ στενά με τον χάρτη του Κένεντι ενόψει της σύνδεσης του Δία-Κρόνου με προεδρικούς θανάτους.

Εξετάζοντας τώρα τη Νέα Σελήνη της $16^{\text{η}}$ Νοεμβρίου 1963, 06.50 GMT, (Σχήμα 9.2, βλ. παρακάτω), που πραγματοποιήθηκε μόλις έξι ημέρες πριν από τη δολοφονία, εντυπωσιαζόμαστε αρχικά από το γεγονός ότι αυτή η Νέα Σελήνη κάνει στενή αντίθεση με Δία-Ερμή-Άρη στον όγδοο οίκο του Κένεντι και σε τετράγωνο με τον Ουρανό του. Αυτό θα ήταν σίγουρα ένα προειδοποιητικό σημάδι για πιθανές ξαφνικές αναστατώσεις, κλπ. Κοιτάζοντας τον ίδιο τον χάρτη βλέπουμε ότι η σύνοδος Ουρανού-Πλούτωνα πρόκειται να ανατείλει. Στην πραγματικότητα, το μεσοδιάστημα $\mathcal{H}/AS$ είναι κοντά στο MC/AS του Κένεντι, ενώ στον ουρανό έχουμε σχεδόν ακριβή εικόνα $\Psi/AS = \mathcal{H}$, για την οποία το COSI δίνει «έκτακτα περιστατικά και αναταραχές, ατυχήματα». Ενδιαφέρον έχει ότι ο Άρης είναι έτοιμος να φτάσει στον ωροσκόπο του χάρτη της φθινοπωρινής ισημερίας και βρίσκεται στο μεσοδιάστημα $\mathcal{C}/\mathcal{H}$ των ΗΠΑ στις $15^{\circ}\Pi 05'$. Είναι επίσης ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο Ωροσκόπος σε αυτόν τον χάρτη νομηνίας δεν απέχει πολύ από τη σύνοδο Ήλιου-Ουρανού στις $05^{\circ}\mathbb{N} 41'$ της 29ης Αυγούστου 1963, 17.53 GMT, ένας πολύ σημαντικός κύκλος που δεν έχουμε αγγίξει προηγουμένως. (Οι γωνίες εκείνου του χάρτη είναι MC στις $26^{\circ}\mathcal{Q} 26'$, AS στις $19^{\circ}\mathbb{N} 22'$, MC/AS στις $7^{\circ}\Omega 54'$, αγγίζοντας στενά τον συνδυασμό Ουρανού-Άρη-Δία του Κένεντι. Ο Ωροσκόπος είναι σε ιδιομοιρίας τετράγωνο με τον Ωροσκόπο της στιγμής της δολοφονίας.)

Σχήμα 9.2 Η νέα σελήνη πριν από τη δολοφονία του Τζ. Φ. Κένεντι, 06.50 GMT, 16 Νοεμβρίου 1963, για Ντάλας, Τέξας.

Συγκρίνοντας αυτόν τον χάρτη νομηνίας με τον χάρτη της στιγμής της δολοφονίας έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι ο Ερμής και το IC της νομηνίας έχουν γίνει σχεδόν ακριβώς ο Ήλιος και το MC του γεγονότος. (Μπορεί επίσης να είναι σχετικό ότι η σύνοδος Ήλιου-Ερμή εμπλέκεται επίσης με τη θέση του Ήλιου στον χάρτη της συνόδου Κρόνου-Ποσειδώνα). Αλλά ακόμα πιο ακριβές διαπιστώνουμε ότι είναι το MC/AS της νομηνίας στις $18^{\circ}53'37''$ σε σχεδόν ακριβείας όψη 45 μοιρών με το MC της δολοφονίας. Μπορούμε να υπενθυμίσουμε εδώ ότι το MC της δολοφονίας στις $03^{\circ}44'$ είναι σε σύνοδο με σ/ψ («κρυμμένος σκοπευτής») στις $03^{\circ}14'$ και σε ακριβές τετράγωνο με την προηγούμενη αντίθεση Δία-Ουρανού στις $3^{\circ}33'$. Και έτσι τα νήματα διαπλέκονται μεταξύ τους το ένα με το άλλο, και η εικόνα αναδύεται από τις σκιές με όλο και μεγαλύτερη διαύγεια όσο πιο κοντά κοιτάμε. Είναι εξαιρετικά αμφίβολο εάν θα έφτανε να λειτουργήσει ως προειδοποίηση η χρήση μόνο του χάρτη της πλανητικής εισόδου και της νομηνίας. Ιδωμένος, όμως, ως μέρος της συνολικής εικόνας ο υπαινιγμός τους είναι προφανής.

Τις συνέπειες αυτού του είδους διαπλοκής ουράνιων και χερσαίων γεγονότων μπορεί να είναι δύσκολο για ορισμένους να τις αποδεχθούν. Κάποιοι μπορεί να αισθάνονται πιο άνετα με ένα διαφορετικό παράδειγμα, αυτό μιας «αυθόρμητης» έκρηξης αγνώστου αιτίας. Είναι το είδος συμβάντος στο οποίο την ελάττωση θα μπορούσαμε να ελπίζουμε ότι μια αστρολογία βασισμένη σε υγιείς αρχές θα έπρεπε να είναι σε θέση να συνεισφέρει.

Αν θέλουμε να είμαστε σε θέση να αναλάβουμε δράση για να αναδιοχετεύσουμε, να χρησιμοποιήσουμε και να εκφράσουμε θετικά αυτές τις

θεόσταλτες ενέργειες, θα πρέπει να αναπτύξουμε μια κατανόηση του τρόπου με τον οποίο δημιουργούνται και αναπτύσσονται εικόνες πλανητικού δυναμικού στους ουρανούς και πώς «οι εγκοπές του κλειδιού ταιριάζουν με τους πίρους της κλειδαριάς». Ας κάνουμε στη συνέχεια μια βήμα προς βήμα ανάλυση αυτής της συγκεκριμένης περίπτωσης, ξεκινώντας από το ίδιο το γεγονός και στη συνέχεια να δούμε πώς οι κατάλληλοι χάρτες κύκλου το «σηματοδότησαν».

Η Καταστροφή του Betelgeuse

Στις 00.55 π.μ. GMT, τη Δευτέρα 8 Ιανουαρίου 1979 ο John Connally, υπεύθυνος αποστολής πετρελαίου στον Κόλπο, βρισκόταν σε υπηρεσία στην πλατφόρμα άντλησης πετρελαίου στο Whiddy Island, Bantry Bay της νότιας Ιρλανδίας. Εκείνη τη στιγμή άκουσε έναν «ήχο ρωγμής ή ραγίσματος» που ερχόταν από το δεξιό-μενόπλοιο Betelgeuse, το οποίο ήταν σε διαδικασία εκφόρτωσης αργού πετρελαίου. Λίγο αργότερα μια «αστραπιαία πυρκαγιά» εξαπλωνόταν στο νερό και τη γύρω προβλήτα. Σε αυτή τη φρικτή φωτιά και έκρηξη 50 άνδρες έχασαν τη ζωή τους και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά. Η αιτία αυτής της ξαφνικής έκρηξης, όπως αυτή άλλων παρόμοιων εκρήξεων, δεν είναι γνωστή με βεβαιότητα, αλλά φαίνεται να προκύπτει από μια αυθόρμητη καύση μιας φυσικής συσσώρευσης εκρηκτικών αερίων. Συνολικά 291 άνθρωποι σκοτώθηκαν σε τέτοιες εκρήξεις μεταξύ του 1968 και του 1977, και τουλάχιστον τρεις τέτοιες εκρήξεις σημειώθηκαν τον Δεκέμβριο του 1969 μόνο. Ποιες ενδείξεις μπορεί να προσφέρει η αστρολογία ως προς το γιατί αυτή η αυθόρμητη καύση πραγματοποιήθηκε σε αυτή τη συγκεκριμένη εποχή και τόπο; Αν μπορούμε να κατανοήσουμε τις σχετικές αρχές, θα είμαστε πιο κοντά στη δυνατότητα εντοπισμού ανά πάσα στιγμή περιοχών του κόσμου που «διατρέχουν κίνδυνο». Με μια τέτοια γνώση ένα παγκόσμιο «Αστρολογικό Ρολόι» μπορεί να αποτελέσει πρακτική βοήθεια για την ενθάρρυνση των κατάλληλων μέτρων ευαισθητοποίησης σε τέτοιες περιοχές.

Ο χάρτης για τη στιγμή της έκρηξης φαίνεται παρακάτω στο σχήμα 9.3. Μας τραβάει την προσοχή αμέσως η σύνοδος Ήλιου-Άρη σε ακριβή σύνοδο με IC, σε τετράγωνο με Πλούτωνα στον πρώτο οίκο. Μπορούμε να το δούμε αυτό ιδιαίτερα έντονα στον κύκλο 90° γύρω από το εξωτερικό του χάρτη, όπου μπορούμε να δούμε ότι το MC τη στιγμή της έκρηξης έφτανε ακριβώς στο μεσοδιάστημα Άρη/Πλούτωνα. Με τα λόγια του COSI: $\odot/\Psi$ «υπεράνθρωπη δύναμη, βία, βαρβαρότητα» και $MC = \odot/\Psi$ «...η ατυχία να αντιμετωπίσει κανείς μια συντριπτική δύναμη χωρίς σθένος-δυνάμεις, κίνδυνος διαμέσου ανωτέρας δύναμης.» Είναι αυτονόητο ότι η έντονη (Ψ) καύση θερμότητας ($\odot$) είναι μια πολύ προφανής συσχέτιση αυτού του συνδυασμού.

Κοιτάζοντας γύρω γύρω στον κύκλο των 90° βλέπουμε τον Ουρανό με τη Σελήνη και τον Ποσειδώνα με τον Β.Δ. (η μέση τιμή Β.Δ. είναι στις $20^\circ 07' 52''$) να απέχουν εξίσου από τον Πλούτωνα. Υπολογίζοντας τα μεσοδιαστήματά τους βρίσκουμε: $\frac{H}{\Psi}$

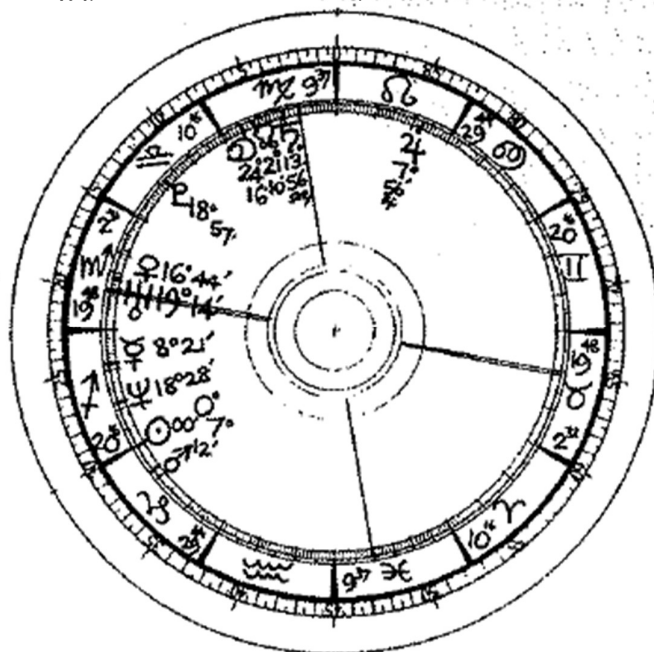
στις $04^{\circ}32'$, $\mathbb{H}/\mathbb{D}$ στις $19^{\circ}255'$ με πραγματική τιμή Β.Δ. ($\mathbb{H}/\mathbb{D}$ στις $20^{\circ}225'$ με μέση τιμή Β.Δ.), $\mathbb{D}/\Psi$ στις $03^{\circ}1133'$, $\mathbb{D}/\mathbb{D}$ στις $18^{\circ}56'$ με πραγματική τιμή Β.Δ., ($\mathbb{D}/\mathbb{D}$ στις $19^{\circ}26'$ με μέση τιμή Β.Δ.). Αυτό σημαίνει ότι ο Πλούτωνας ενεργοποιεί όλα αυτά τα μεσοδιαστήματα είτε με όψη 0° , 45° , 90° , 135° ή 180° . Αυτά τα μεσοδιαστήματα διαιρούνται φυσικά σε δύο ομάδες. Στους αργά κινούμενους συνδυασμούς Ουρανού, Ποσειδώνα και Β.Δ. και στους γρήγορους συνδυασμούς της Σελήνης. Οι αργοί θα ορίσουν μια ολόκληρη περίοδο. Της Σελήνης θα βοηθήσουν να ορίσουμε την «ώρα», για να χρησιμοποιήσουμε τους κανόνες του Witte.

Το ευρύ πλαίσιο της πλανητικής εικόνας κυριαρχείται από το αργό, μακροπρόθεσμο μεσοδιάστημα $\Psi = \mathbb{H}/\Psi$. Αυτός είναι ένας συνδυασμός που είναι ενδεικτικός βαθέων αλλαγών, καθάρσεων και μετασχηματισμών σε βαθύτερο συλλογικό κοινωνικό επίπεδο. (Όπως θα δούμε παρακάτω και στο Κεφάλαιο 10, μια παραλλαγή αυτού του συνδυασμού, $\mathbb{H} = \Psi/\Psi$, ήταν γωνιακή μέσα από το Ιράν κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο 1978/79 και συνόδευσε την έναρξη της Ιρανικής επανάστασης.) Σε φυσικό επίπεδο μπορούμε να δούμε ότι αυτό το μεσοδιάστημα $\Psi = \mathbb{H}/\Psi$ είναι εξαιρετικά ενδεικτικό «βαθιά μετασχηματιστικών εκρήξεων, και εκρήξεων που περιλαμβάνουν πετρέλαιο». (Στο Ιράν φυσικά η πτώση του Σάχη συνοδεύτηκε από σεισμούς και διακοπή της παροχής πετρελαίου από τη Μέση Ανατολή). Επίσης ταξινομούμενο ως μέρος του ευρέος πλαισίου της πλανητικής εικόνας είναι το μεσοδιάστημα $\Psi = \mathbb{H}/\mathbb{D}$ το οποίο μιλά για βαθιές ανακατατάξεις, αλλαγές και δραματικές αναταράξεις εντός ομάδων και κοινοτήτων. Και πάλι αυτό είναι προφανώς ταιριαστό για αυτό που συμβαίνει στο Ιράν αυτή τη στιγμή.

Πίσω στο Betelgeuse και εστιάζοντας σε αυτήν την *ημέρα* έχουμε δει ότι ο Ήλιος συμπληρώνει επίσης την εικόνα $\odot/\odot' = \Psi$. Έτσι για αυτή τη μέρα σε όλον τον κόσμο υπάρχει μια δυναμικά εκρηκτική ομαδοποίηση $\Psi = \odot/\odot' = \mathbb{H}/\Psi = \mathbb{H}/\mathbb{D}$. Στη συνέχεια γύρω από αυτήν την *ώρα* βρίσκουμε τη Σελήνη να πλησιάζει σε αντίθεση με Ουρανό και να σχηματίζει τα μεσοδιαστήματα $\mathbb{D}/\Psi$ και $\mathbb{D}/\mathbb{D}$ με τον άξονα του Πλούτωνα. Το COSI λέει για το μεσοδιάστημα $\mathbb{D}/\Psi = \Psi$ ότι δίνει «ένα συναισθηματικό τράνταγμα ή σοκ», ενώ το μεσοδιάστημα $\mathbb{D}/\mathbb{D} = \Psi$ βγαίνει ως «χωρισμός μέσω ανωτέρας δύναμης ή θείας πρόνοιας». Εν τέλει, μέσα σε αυτές τις ώρες σε αυτό το *λεπτό* βρίσκουμε ότι το Μεσουράνημα ενεργοποιεί ολόκληρη την εικόνα σχηματίζοντας τη φθίνουσα «εκδηλωτική» φάση του τετραγώνου με τον Πλούτωνα. Τελικά εστιάζοντας σε αυτή τη μέρα (Ήλιος), «σε αυτή τη στιγμή και τον τόπο» (MC/AS), βλέπουμε τον Ήλιο στον κύκλο των 90° να είναι στην πραγματικότητα ακριβώς μεταξύ MC και AS, δηλαδή $\odot = MC/AS$. Το ευθύ μεσοδιάστημα είναι στις $02^{\circ}115'$ κι έτσι ο Ήλιος βρίσκεται εντός $7'$ από την ακριβείας όψη 135° με αυτό το κρίσιμο σημείο.

Εν ολίγοις βλέπουμε ότι ο δυνητικά βίαιος, εκρηκτικός και δραματικός σχηματισμός (Άρη-Πλούτωνα) που επιδιώκει να εκδηλωθεί (τετράγωνο) εντοπίζεται και απελευθερώνεται σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο στην επιφάνεια της γης αυτή τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Πρόκειται για μια ικανοποιητική πλανητική εικόνα στο μέτρο του δυνατού, αλλά τώρα πρέπει να αναρωτηθούμε μήπως υπάρχουν μεγαλύτεροι κυκλικοί παράγοντες που να εντοπίζουν αυτό το συγκεκριμένο σημείο; Άλλωστε, αυτός ο συνδυασμός και οι παραλλαγές αυτού θα πέφτουν γωνιακά σε ένα αρκετά μεγάλο φάσμα περιοχών μέσα στην ίδια μέρα.

Όσον αφορά την ιεραρχία των κύκλων μας, σημειώνουμε ότι το Χειμερινό Ηλιοστάσιο συνέβη μόλις 18 ημέρες πριν από αυτό το γεγονός. Καταστρώνοντας αυτό το ηλιοστάσιο για το Bantry Bay, Σχήμα 9.4, διαπιστώνουμε ότι, καθώς ο Ήλιος εισερχόταν στις $00^{\circ}300'$ για να ξεκινήσει ο ετήσιος κύκλος του, ο Ουρανός ήταν ακριβώς στον Ωροσκόπο. (Αυτό μπορεί να φανεί και στην Αστροχαρτογεωγραφία αυτού του ηλιοστασίου, η οποία παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 10, Σχήμα 10.2, όπου μπορούμε να δούμε την ανερχόμενη γραμμή του Ουρανού να περνάει κατευθείαν μέσα από τη Νοτιοδυτική Ιρλανδία). Αυτό από μόνο του είναι αρκετό ως ένδειξη ότι αυτός ο τόπος είναι πιθανό να έβλεπε «ξαφνικά περιστατικά, αφυπνίσεις, αναστατώσεις, ατυχήματα» κατά τον επόμενο κύκλο.

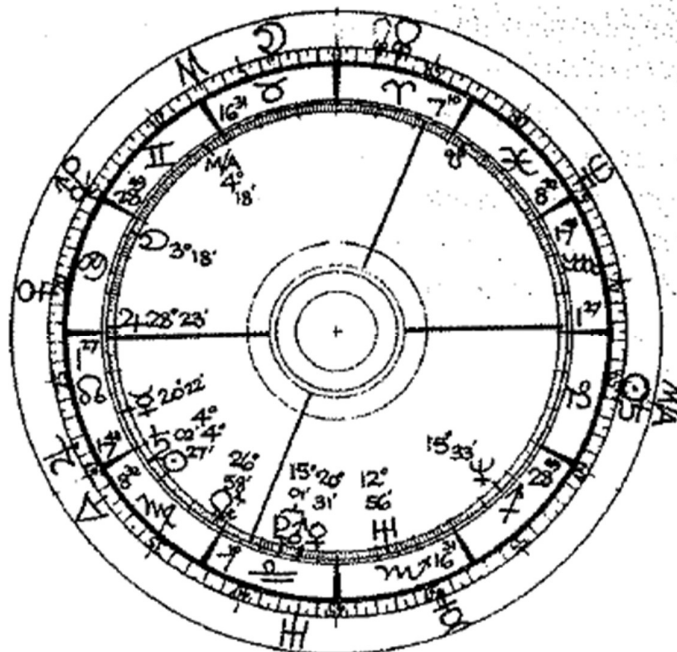
Σχήμα 9.4 Το Χειμερινό Ηλιοστάσιο πριν από την έκρηξη «Betelgeuse», στις 05.21π.μ., 22 Δεκεμβρίου 1978, για το Bantry Bay.

Αλλά τι είδους Ουρανός είναι αυτός; Πρώτα απ' όλα βρίσκεται στο μεσοδιάστημα Ψ/Ψ στις $18^{\circ}142'$, η οποία είναι μια παραλλαγή του μεσοδιαστήματος $\Psi = \mathbb{H}/\Psi$ που έχει ήδη σημειωθεί. Αυτό είναι και πάλι ενδεικτικό, μεταξύ άλλων, σε υλικό επί-

πεδο, «ξαφνικών εκρήξεων πετρελαίου». Εξετάζοντας προσεκτικά τον άξονα Ουρανού-Ωροσκόπου διαπιστώνουμε επίσης ότι πέφτει σε αντίθεση με το μεσοδιάστημα $\odot/\sigma'$ στον κύκλο των 90° , στις $03^\circ 36'$. Έτσι έχουμε $\Psi = \odot/\sigma' = \Psi/\Psi$, το οποίο μπορεί να μεταφραστεί ως «ξαφνικές πυρκαγιές, εκρήξεις, όπου ενδεχομένως εμπλέκονται βαθιά θαλάσσια ζητήματα, πετρέλαιο», με εστίαση ακριβώς εδώ στο Bantry Bay. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Ουρανός βρισκόταν στον Ωροσκόπο εδώ μέσα από την Ιρλανδία (βλέπε Σχήμα 10.2, Κεφ. 10) και ότι αργότερα τον Αύγουστο του ίδιου έτους η Ιρλανδία έγινε επίσης μάρτυρας της δολοφονίας του Βασιλικού Αξιωματικού Λόρδου Louis Mountbatten ($\odot/\sigma'$) μέσω μιας βόμβας που τοποθετήθηκε στη *βάρκα* του, καθώς και της δολοφονίας την ίδια ημέρα 22 στρατιωτών στο Warren Point με μια εξ αποστάσεως εκτυρσοκρότηση βόμβας.

Διαπιστώνοντας τις εκρηκτικές δυνατότητες τόσο του ηλιοστασίου όσο και του γεγονότος, μπορούμε να αναρωτηθούμε ποιοι ήταν οι συγκεκριμένοι «διακόπτες» που συνέδεσαν το γεγονός με το δυναμικό του ετήσιου κύκλου για αυτόν τον τόπο. Θεωρώντας τον Ήλιο ως ένδειξη για «την ημέρα» διαπιστώνουμε ότι ο Ήλιος θα ολοκλήρωνε μέσα στις επόμενες 48 ώρες τετράγωνο με τον Πλούτωνα του ηλιοστασίου και ότι είχε μόλις σχηματίσει τετράγωνο με το μεσοδιάστημα Κρόνου/Ουρανού του ηλιοστασίου στις $16^\circ 43'$. Ο Κρόνος και ο Ουρανός είναι βεβαίως *και οι δύο* τόσο στενά γωνιακοί στον χάρτη του Χειμερινού Ηλιοστασίου, ώστε αυτή η μέρα να αναμένεται να επικεντρωθεί τόσο στις «αιφνίδιες, εκρηκτικές» δυνάμεις όσο και στην «αίσθηση της απώλειας», που είναι βασικά χαρακτηριστικά της χρονιάς. Η Σελήνη ως «δείκτης ώρας» είναι έτοιμη να ολοκληρώσει αντίθεση με τον Ωροσκόπο-Ουρανό και όψη 135° με το μεσοδιάστημα $\odot/\sigma'$ του ηλιοστασίου. Τέτοιες περιόδοι κάθε μήνα, όταν η Σελήνη διελαύνει από τη γωνία ενός χάρτη πλανητικής εισόδου, αναπόφευκτα τείνουν να «ενεργοποιήσουν» τις δυνατότητές του. (Ομοίως, και άλλες διελεύσεις φαίνεται να είναι ικανές να ενεργοποιήσουν τέτοιους χάρτες). Κοιτάζοντας το MC/AS, δηλαδή «τον χρόνο και τον τόπο» του γεγονότος, βλέπουμε ότι αυτό, όπως και ο Ήλιος, έχει μόλις κάνει όψη με το μεσοδιάστημα Κρόνου/Ουρανού του ηλιοστασίου. Εξετάζοντας τη σχέση της πραγματικής θέσης του γεγονότος, δηλ. του Ωροσκόπου, με τον χάρτη του ηλιοστασίου διαπιστώνουμε ότι είναι σε σύνοδο με το μεσοδιάστημα MC/AS του ηλιοστασίου στις $14^\circ 41'$ με ανοχή $15'$! Ο Ωροσκόπος του γεγονότος ενεργοποιεί επίσης την εικόνα $\mathfrak{D}/\mathfrak{h}$ ($15^\circ 53'$) = Ψ . Το COSI λέει για το μεσοδιάστημα AS = $\mathfrak{D}/\mathfrak{h}$ «Συναντήσεις με ασθενείς ή απελπισμένους ανθρώπους, πένθος ή απώλεια». Έτσι, σε αυτό τον τόπο, με Ωροσκόπο στις $14^\circ 54'$, βλέπουμε το δυναμικό του «χρόνου και τόπου» (MC/AS) του ηλιοστασίου, στις $14^\circ 41'$ να απελευθερώνεται στον κόσμο σε ώρα $\mathfrak{D}/\mathfrak{h} = \Psi$, δηλαδή σε ώρα «αποχωρισμού από αγαπημένα πρόσωπα».

Μέχρι στιγμής έχουμε δει ότι το γεγονός συνέβη σε ένα συγκεκριμένο σημείο του ετήσιου κύκλου. Όμως, δεδομένου ότι έχουμε υποστηρίξει ότι αυτή η έκρηξη συνέβη κατά τη στιγμή της αύξουσας, «εκδηλωτικής» φάσης τετραγώνου του κύκλου Άρη-Πλούτωνα, πρέπει τώρα να εξετάσουμε τη σχέση μεταξύ του «εκδηλωμένου γεγονότος» και του «δυναμικού του σπόρου» που υποδεικνύεται από τον χάρτη για τη σύνοδο Άρη-Πλούτωνα σε αυτό το μέρος. Κοιτώντας την αστρολογική εφημερίδα μας διαπιστώνουμε ότι η σύνοδος Άρη-Πλούτωνα συνέβη στις 28 Αυγούστου 1978 στις 02.41 GMT και ότι έπεσε ακριβώς στις $15^{\circ}01'$! Ο χάρτης για αυτή τη στιγμή, Σχήμα 9.5, δείχνει ότι ενώ η σύνοδος Άρη-Πλούτωνα δεν ήταν ακριβώς γωνιακή σε αυτόν τον «χρόνο και τόπο», το μεσοδιάστημα MC/AS ήταν στις $04^{\circ}18'$ ακριβώς σε τετράγωνο με τον Ήλιο στις $04^{\circ}27'$ ο οποίος ήταν και σε σύνοδο με Κρόνο στις $04^{\circ}02'$. Αυτό θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως «Κατά τη διάρκεια αυτού του κύκλου έντονης απελευθέρωσης ενέργειας ($\odot/\Psi$) αυτός ο χρόνος/τόπος θα επικεντρωθεί στο μάθημα του Κρόνου, περί ελλείψεων, ανεπαρκειών και πιθανών απωλειών». Αυτό το MC/AS = $\odot$ = $\hbar$ φυσικά ενεργοποιήθηκε ακριβώς από όψεις $45/135^{\circ}$ από το MC = Ψ = $\odot/\sigma$ του γεγονότος!

Σχήμα 9.5 Η σύνοδος Άρη-Πλούτωνα πριν από την έκρηξη "Betelgeuse", 28 Αυγούστου 1978, 02.41 π.μ., για το Bantry Bay όπως το Σχήμα 9.3.

Έτσι, για να συνοψίσουμε τα βασικά χαρακτηριστικά μπορούμε να δούμε ότι το δυναμικό του σπόρου του κύκλου Άρη-Πλούτωνα εστιάστηκε σε εκείνον τον χρόνο και τον τόπο μέσω της εικόνας MC/AS = $\odot$ = $\hbar$. Το εν λόγω δυναμικό υπογραμμίστηκε επακριβώς από το μεσοδιάστημα MC/AS του Χειμερινού Ηλιοστασίου, και στη συνέχεια απελευθερώθηκε από τον διελαύνοντα Ωροσκόπο. Αυτό συνέβη ακριβώς στο σημείο όπου ο κύκλος Άρη-Πλούτωνα έφτανε την περίοδο της φά-

σης τετραγώνου κατά την οποία εκφράζεται η «πραγματοποίηση και υλοποίηση» του δυναμικού. Η τελική χρονική στιγμή της ημέρας πυροδοτήθηκε από τον Ήλιο που ενεργοποιούσε τον άξονα Άρη-Πλούτωνα, από τη Σελήνη που ενεργοποιούσε το μεσοδιάστημα Ήλιου-Άρη, και το Μεσουράνημα της στιγμής που «έδινε μορφή» στην όλη διαδικασία με τις φθίνουσες όψεις τετραγώνου με Πλούτωνα και αντίθεσης με το μεσοδιάστημα $\odot/\odot'$ τα οποία με τη σειρά τους ήταν μαζί με την πλανητική εικόνα $MC/AS = \odot = \hbar$ στον χάρτη της συνόδου Άρη-Πλούτωνα.

Προτείνουμε ότι αυτό το παράδειγμα αποτελεί αρχέτυπο του είδους της συσσώρευσης, στρώση πάνω σε στρώση, σημείων έμφασης, που κορυφώνονται με την απελευθέρωση μιας συγκεκριμένης «εικόνας» σε ένα συγκεκριμένο μέρος. Με άλλα λόγια, αυτό που «συμβαίνει» στον κόσμο δεν είναι το αποτέλεσμα απομονωμένων σχηματισμών, αλλά μιας συσσώρευσης νημάτων που έχουν αναπόφευκτα πλεχτεί μέσα σε αυτή την προκαθορισμένη ταπετσαρία πλανητικών συνθηκών και περιστάσεων.

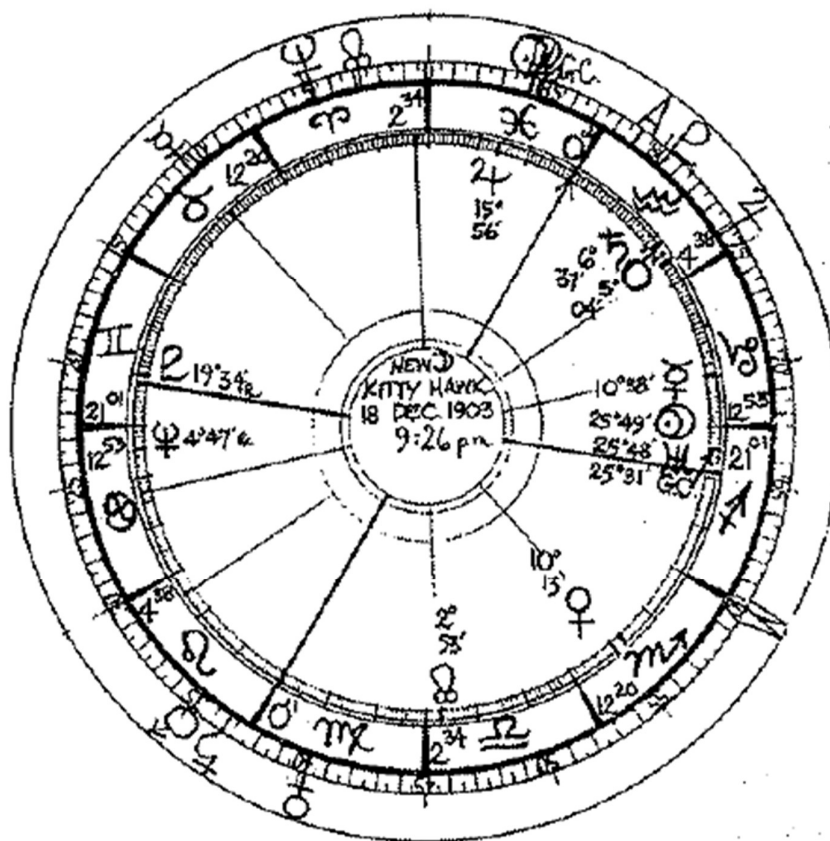
Εάν θέλουμε να σημειώσουμε πρόοδο στον τομέα αυτό, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι αυτά τα πρότυπα είναι προκαθορισμένα. Διαφορετικά, είναι σαν να αποφεύγουμε το κεντρικό θέμα. Τα πλανητικά πρότυπα όλων των εποχών υπήρχαν σαν δυναμικό από την αρχή του χρόνου. Περιτυλίχτηκαν γύρω από τις ίδιες δομές και γεωμετρίες του Σύμπαντος από την αρχή. Εάν αυτό ισχύει, τότε ο σπουδαιότερος ρόλος του αστρολόγου είναι να προτείνει τρόπους με τους οποίους τα άτομα και οι συλλογικότητες να μπορέσουν να συνειδητοποιήσουν όλο και περισσότερο τις δυνατότητες κάθε κύκλου και να εργαστούν για την υψηλότερη ανάπτυξή τους. Γιατί, όπως το έθεσε ο Jung, αυτό που δεν συνειδητοποιούμε θα επιστρέψει απλώς σε μας με εξωτερικό πρόσχημα ως «Μοίρα». Με άλλα λόγια, μπορούμε να λάβουμε μόνο εκείνες τις εκδηλώσεις οποιουδήποτε κύκλου ή της στιγμής ενός κύκλου που είμαστε ανοικτοί να λάβουμε. Η αυξημένη συνειδητότητα είναι το μόνο κλειδί.

Ας πάρουμε τώρα ένα ευτυχέστερο παράδειγμα, όπου η ανθρώπινη συνειδητότητα φαίνεται να έχει εναρμονιστεί με υψηλότερα πεδία.

Ο άνθρωπος ανοίγει φτερά

Η ζωή δεν είναι μόνο πυροβολισμοί και εκρήξεις, ακόμα κι αν αυτά είναι τα είδη απελευθέρωσης ενέργειας για τα οποία η αστρολογία μπορεί να ελπίζει ότι θα μπορέσει να τραβήξει την προσοχή ώστε να μπορέσουμε να τα μετατρέψουμε συνειδητά και να τα διοχετεύσουμε αλλού. Ας επιστρέψουμε λοιπόν σύντομα στο θέμα της εξέλιξης της ανθρωπότητας σε σχέση με το διάστημα. Το Σχήμα 6.10 (Κεφ. 6) παρουσιάζει την ιστορική στιγμή, όπου ο Όρβιλ Ράιτ, έχοντας κερδίσει το στοιχείο από τον Ουίλμπουρ, πέταξε το αεροπλάνο που είχαν κατασκευάσει για δώ-

δεκα δευτερόλεπτα στα 120 πόδια. Αυτός ο χάρτης είναι πολύτιμος και παραμένει αναμφίβολα έγκυρος για την παρακολούθηση της ιστορίας των πτήσεων. Είναι σχεδόν πάντα έντονα ενεργοποιημένος κατά τη διάρκεια σημαντικών εξελίξεων, απεργιών, συντριβών κ.λπ. και όσοι συνδέονται με τις αεροπορικές μεταφορές συχνά δείχνουν στενές επαφές με αυτόν. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι η ξαφνική χρεοκοπία του Freddie Laker και η επακόλουθη συρρίκνωση ολόκληρης της παγκόσμιας αεροπορικής βιομηχανίας σημειώθηκαν τον Φεβρουάριο/Μάρτιο του 1982 ακριβώς όταν ο Ουρανός στάθμευσε στις $04^{\circ}38'$ στο Μεσουράννημα αυτού του χάρτη (και στο IC του Laker στις 02°). Μάλιστα αυτή η στάση του Ουρανού έκανε ακριβή σχηματισμό με το δικό του μεσοδιάστημα MC/AS).

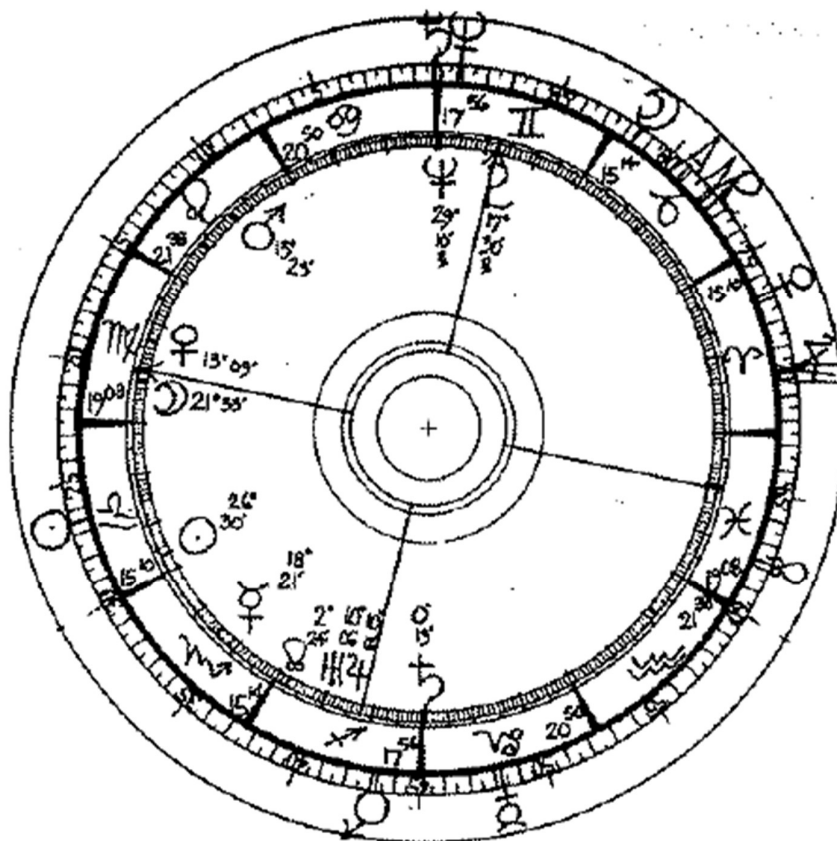
Σχήμα 9.6 Η Νέα Σελήνη μετά την πρώτη πτήση των Wright Brothers, 21.26 GTM, 18 Δεκεμβρίου 1903, για Kitty Hawk, 36N02, 75W42.

Εξετάζοντας αυτόν τον χάρτη σημειώνουμε ότι αυτή η κρίσιμη στιγμή συνέβη ακριβώς την παραμονή της Νέας Σελήνης σε σύνοδο με Ουρανό, ένα κλασικό παράδειγμα του πώς τα ουράνια γεγονότα «ρίχνουν τη σκιά τους κάποιες ημέρες προτού εμφανιστούν». Η Νέα Σελήνη φαίνεται παραπάνω στο Σχήμα 9.6. Όπως μπορούμε να δούμε, πέφτει μόλις 1° από τον Ουρανό στον Τοξότη, ένας πολύς ταιριαστός συμβολισμός για το άλμα της ανθρωπότητας πάνω από παλιούς ορίζοντες προς νέα υψηλότερα πεδία. Αυτό που το κάνει διπλά ταιριαστό είναι ότι από αυτό το σημείο ο Ουρανός βρίσκεται μόλις $17'$ από το γαλαξιακό κέντρο. Το σύνολο αυτού

του σχηματισμού εντοπίζεται εδώ στο Kitty Hawk πέφτοντας ακριβώς πάνω στον άξονα AS/DS σε αντίθεση με Πλούτωνα και αξιοποιώντας την ενέργεια της συνόδου Άρη-Κρόνου η οποία σχηματίζει την ισχυρή παραγωγική και εκδηλωτική όψη 135° με τον Ωροσκόπο από την ακμή του ένατου. Θα ήταν προφανώς παράλογο να ισχυριστεί κανείς ότι αυτή η νομηνία ήταν ο κύριος σημαντικός παράγοντας αυτού του σημαντικού βήματος για την ανθρωπότητα, αλλά σίγουρα κρατά μέσα του το μέγεθος της στιγμής, ακόμη και αν είναι αμφίβολο αν η πλήρης σημασία του θα μπορούσε να είχε γίνει οπωσδήποτε αντιληπτή εκείνη τη στιγμή.

Αυτό που βοηθάει να αποκαλύψουμε τη σημασία της στιγμής είναι να εξετάσουμε τη νομηνία σε σχέση με την 20 Οκτωβρίου 1900, 08.17 GMT όπου ο Δίας κάνει σύνοδο με Ουρανό, Σχήμα. 9.7, παρακάτω. Παρατηρούμε ότι ο Πλούτωνα, «η Ιδέα της οποίας έφτασε η ώρα», είναι ακριβώς στο Μεσουράνημα για την σύνοδο Δία-Ουρανού. Στην νομηνία έχει μόλις ανατείλει σε σχεδόν ακριβείας τετράγωνο με τον Ωροσκόπο της συνόδου Δία-Ουρανού, ενώ η θέση της Σελήνης στη σύνοδο Δία-Ουρανού είναι σχεδόν ακριβώς σε τετράγωνο με τον Ωροσκόπο της Νέας Σελήνης. Η σπουδαιότητα του Πλούτωνα φαίνεται από το γεγονός ότι η «απογείωση» συνέβη ακριβώς καθώς ο Ωροσκόπος έκανε το κατιόν, «καρποφόρο», τρίγωνο με τον Πλούτωνα. Ανακαλύπτουμε ότι το μεσοδιάστημα MC/AS της Νέας Σελήνης βρίσκεται στις 25° 31' σχεδόν ακριβώς πάνω στη θέση του Ήλιου στον χάρτη της συνόδου Δία-Ουρανού, ενώ το μεσοδιάστημα MC/AS του χάρτη της συνόδου Δία-Ουρανού στις 03° 32' είχε μόλις ενεργοποιηθεί μέσω αντίθεσης από τον Άρη και Κρόνο της νομηνίας. Κοιτάζοντας τη στιγμή της πτήσης σε σχέση με κάθε ένα από αυτά, διαπιστώνουμε πιο συμβολικά ότι η Σελήνη εκείνη τη στιγμή ήταν μόλις 6' μετά τη σύνοδο Δία-Ουρανού, ή με άλλα λόγια η πρώτη απογείωση παγκοσμίως έγινε μόλις δώδεκα λεπτά μετά το πέρασμα της Σελήνης από αυτή τη θέση-κλειδί της συνόδου. Επιπλέον, το πολύ σημαντικό μεσοδιάστημα Ήλιου/Σελήνης κατά την απογείωση ήταν στις 17° 22', σχεδόν ακριβώς στο IC της συνόδου Δία-Ουρανού και σε αντίθεση με Πλούτωνα.

Βλέποντας αυτές τις διασυνδέσεις, βλέπουμε «τις εγκοπές του κλειδιού» να ταιριάζουν με «τους πύλους της κλειδαριάς» του John Addey, με ένα είδος ακρίβειας που πρέπει να μας απασχολήσει πολύ σοβαρά σε ό,τι αφορά την επιλογή που μπορούμε να έχουμε στην *εξωτερική* πορεία των γεγονότων. Ο Όρβιλ και ο Γουίλμπουρ Ράιτ αναμφισβήτητα έδωσαν πολύ σαφείς λόγους για το γιατί ήταν εκεί εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα και ήταν έτοιμοι σε αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, αλλά με κάποιο τρόπο οι λόγοι και οι προθέσεις τους αντικατόπτριζαν ακριβώς τις ιδέες της εποχής και των προθέσεων των Ουρανών.

Σχήμα 9.7 Η σύνοδος Δία-Ουρανού πριν την πρώτη πτήση των αδερφών Wright, 08.17 GMT, 20 Οκτωβρίου 1900, για Kitty Hawk, 36°N02', 75°W42'.

Αυτά τα παραδείγματα δεν δικαιολογούν με κανένα τρόπο την πρακτική της απόπειρας χρήσης μόνο πλανητικών εισόδων και νουμηνιών για να γίνονται προβλέψεις, αλλά καθιστούν σαφές ότι, σε αντίθεση με τα στατιστικά συμπεράσματα του Barbault, κάθε περίπτωση στην πραγματικότητα βγάζει αναδρομικά εξαιρετικά ακριβές νόημα. Καθώς αποσαφηνίζουμε τις αρχές λειτουργίας που συνδέουν κύκλο με κύκλο, θα μπορούμε να τις εφαρμόσουμε με αυξανόμενη σιγουριά μελλοντικά.

Εκλείψεις

Αλλά πριν βγούμε από αυτήν την περιοχή πρέπει να ασχοληθούμε με ένα πολύ ιδιαίτερο είδος νουμηνίας, τις ηλιακές και τις σεληνιακές εκλείψεις.⁴² Από παλαιότερες εποχές σε όλους τους πολιτισμούς αυτά τα φαινόμενα έχουν δικαιολογημένα γίνει αντιληπτά με δέος και ανησυχία και έχουν θεωρηθεί εξαιρετικά ισχυρά για καλό ή για κακό. Η θέα του σκοταδιού το μεσημέρι και η μετατροπή του ήχου των πουλιών που τιτιβίζουν σε σιωπή πριν από την ερχόμενη σκιά μιας έκλειψης ήταν για τους πρώτους ανθρώπους επαρκή στοιχεία της δύναμης που έχει ο ουρανός στον να

επιηρεάσει τη ζωή στη γη. Στην πραγματικότητα, αυτό που συμβαίνει σε μια ηλιακή έκλειψη είναι ότι η Σελήνη ξεκινάει ταυτόχρονα έναν κύκλο νουμηνίας και έναν κύκλο γεωγραφικού πλάτους σχεδόν ταυτόχρονα. Τέτοιες εκλείψεις συμβαίνουν όταν η Σελήνη διασχίζει το επίπεδο της εκλειπτικής κατά τη στιγμή της Νέας Σελήνης. Σε αυτό το σημείο το σώμα της Σελήνης έρχεται ανάμεσα σε εμάς και τον Ήλιο, αποκρύπτοντας τον ουσιαστικά ολόκληρο ή κατά ένα μέρος του. Πράγματι όταν η Σελήνη βρίσκεται στο περίγειο, δηλαδή, πλησιέστερα στη Γη οπότε και μοιάζει μεγαλύτερη, η έκλειψη θα είναι ολική σε ορισμένες περιοχές.

Υπάρχει πολλή συζήτηση για το πόσο ισχυρότερη μιας νουμηνίας είναι μια έκλειψη και από την εποχή του Πτολεμαίου υπάρχουν κανόνες που δείχνουν ότι οι εκλείψεις θα διαρκέσουν τόσους μήνες ή και χρόνια όσες είναι και οι ώρες που κρατάει το φαινόμενο. Έχει επίσης υποστηριχθεί ότι οι εκλείψεις είναι μόνο, ή πιο έντονα, αισθητές εκεί που είναι ορατές.

Ο André Barbault έκανε τον συνήγορο του διαβόλου αμφιβάλλοντας, αν όχι αρνούμενος, την ιδιαίτερη θέση των εκλείψεων στην εργαλειοθήκη όσων κάνουν αστρολογικές προβλέψεις. Βεβαίως και η υπόθεση χρειάζεται διερεύνηση, αλλά για τη βασική δύναμη των εκλείψεων δεν μπορεί να υπάρξουν παρά ελάχιστες αμφιβολίες. Αυτό που δεν ξέρουμε είναι αν οι εκλείψεις μπορούν στην πραγματικότητα να έχουν επιρροή και για τα δεκαεννέα χρόνια του κύκλου τους, δηλαδή μέχρι την επόμενη έκλειψη στη συγκεκριμένη περιοχή του ζωδιακού κύκλου, όπως μερικοί ισχυρίζονται. Σίγουρα υπάρχει καλός λόγος να υποθέσουμε ότι ο αντίκτυπός τους δεν γίνεται αισθητός παρά αρκετούς μήνες μετά την εμφάνισή τους.

Αυτό που καθιστά ιδιαίτερα εντυπωσιακές τις εκλείψεις είναι ότι συχνά προοιωνίζουν την «έκλειψη» εκείνων που βρίσκονται στην εξουσία. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στην περίπτωση των ηλιακών εκλείψεων όπου είναι σαν να βλέπουμε την ηλιακή, εξουσιαστική, αρχή, να αποκόπτεται από τη Σελήνη, τη ρυθμιστική αρχή των επίγειων δραστηριοτήτων.

Μερικά παραδείγματα

Για να πάρουμε ως παράδειγμα την υπόθεση της δολοφονίας του Κένεντι, είναι απλώς σύμπτωση ότι στις 20 Ιουλίου 1963 στις 20.43 GMT έγινε μια ολική ηλιακή έκλειψη στις 27°24' ακριβώς σε σύνοδο με τον γενέθλιο Κρόνο του Κένεντι στις 27°09' στον δέκατο οίκο του; Αυτή είναι η κλασική εικόνα μιας «πτώσης από την εξουσία».

Αυτό φυσικά που την εντείνει ακόμη περισσότερο είναι το γεγονός ότι αυτή η έκλειψη έγινε επίσης σε ακριβείας αντίθεση με τον Πλούτωνα των ΗΠΑ στις 27°37'. Ότι αυτή ακολούθησε μετά από μια μερική σεληνιακή έκλειψη στις 6 Ιουλίου 1963, στις 21:55 GMT, στις 14°06' σε στενή αντίθεση με τον Ήλιο

των ΗΠΑ πρέπει επίσης να αποτελεί αδιαμφισβήτητο αποδεικτικό στοιχείο για την υπόθεση αυτή. Είναι προφανές ότι, εάν θεωρούσαμε ότι τέτοιες νουμηνίες δεν διαρκούν παρά μόνο έναν μήνα, θα έπρεπε να προεξοφλήσουμε αυτή την εικόνα ως απλή σύμπτωση. Αλλά το πόσο διαρκούν είναι προφανώς θέμα πρακτικού ενδιαφέροντος. Μόνο όταν το γνωρίζουμε αυτό θα μπορούμε να τις τοποθετήσουμε κατάλληλα στην ιεραρχία των κύκλων και να τις χρησιμοποιήσουμε αποτελεσματικά. Έτσι, για παράδειγμα, δεκαεπτά χρόνια αργότερα τον Ιούλιο του 1982 αυτές οι εκλείψεις επαναλήφθηκαν στις $13^{\circ}55'$ και $27^{\circ}43'$. Για πόσο καιρό έχει αυτό ευαισθητοποιήσει αυτές τις κρίσιμες μοίρες του Ήλιου και του Πλούτωνα των Η.Π.Α. που πρέπει να έχουν τόσο πολύ να κάνουν με τη δύναμη και την εξουσία του έθνους; Παρόλο που ο υπουργός Εξωτερικών Alexander Haig παραιτήθηκε λίγο αργότερα, δεν έχει υπάρξει μέχρι σήμερα (Μάιο του '83) το είδος της βαθιάς κυβερνητικής κρίσης και ανασχηματισμού που αναμενόταν.

Κατά την πορεία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου υπήρξαν διάφορες εντυπωσιακές μαρτυρίες για την προφανή δύναμη των εκλείψεων. Η πιο αξιοσημείωτη είναι ίσως η περίπτωση της έκλειψης της 1ης Αυγούστου 1943, η οποία συνέβη μόλις έξι ημέρες μετά την παραίτηση του Μουσολίνι στις 25 Ιουλίου. Αυτή η έκλειψη ανέτειλε ακριβώς στη Ρώμη σε σύνοδο με τον Πλούτωνα και τον Δία. Αυτό όχι μόνο έγινε πάνω στον ίδιο τον Ήλιο του δικτάτορα και σε τετράγωνο του με τον Β.Δ. του, αλλά ήταν επίσης σε στενό τετράγωνο με τον Ήλιο του χάρτη για τη Φασιστική Ιταλία. Την ίδια στιγμή ο Ουρανός ήταν πάνω στη σύνοδο Σελήνης-Κρόνου του Μουσολίνι.

Έγινε επίσης μια ηλιακή έκλειψη ανήμερα της απόπειρας βομβιστικής επίθεσης εναντίον του Χίτλερ στις 20 Ιουλίου 1944. Αυτή έπεσε στο Μεσουράνημα του Τρίτου Ράιχ και σε στενό τετράγωνο με τον Ωροσκόπο του Χίτλερ από τον 10ο οίκο του με το σύστημα των Ίσων Οίκων. Ο Πλούτωνα ήταν σε στενό τετράγωνο με το Μεσουράνημα του Βερολίνου. Το μεσοδιάστημα MC/AS ήταν σε σύνοδο με Κρόνο και τετράγωνο με Ποσειδώνα, πιθανόν ενδεικτικό των τρομερών εξολοθρεύσεων που επρόκειτο να ακολουθήσουν. Ωστόσο, για τον ίδιο τον Χίτλερ, η Αφροδίτη ήταν σχεδόν ακριβώς στο Μεσουράνιμά του και ο Δίας ανέτειλε στις $28^{\circ}250'$ σε σύνοδο με τον απλανή αστέρα Βασιλίσκο, εκ των οποίων και οι δύο παραδοσιακά αποτελούν ενδείξεις προστασίας και καλής τύχης για όσους βρίσκονται στην εξουσία. Ωστόσο, είναι αξιοσημείωτο ότι ο στρατηγός Τότσο Χιντέκ, ο οποίος ήταν ο ιθύνων νους της επίθεσης στο Περλ Χάρμπορ, παραιτήθηκε στο Τόκιο στις 18 Ιουλίου, μόλις δύο ημέρες πριν από την έκλειψη.

Εξίσου εντυπωσιακή με άλλο τρόπο ήταν η έκλειψη της 9ης Ιουλίου 1945 στις 13.35 GMT στις $16^{\circ}58'$. Για το Λονδίνο ο Πλούτωνα τοποθετείται στις $09^{\circ}211'$ ακριβώς πάνω στο MC στις $08^{\circ}220'$ ενώ ο ωροσκόπος είναι στις $28^{\circ}39'$.

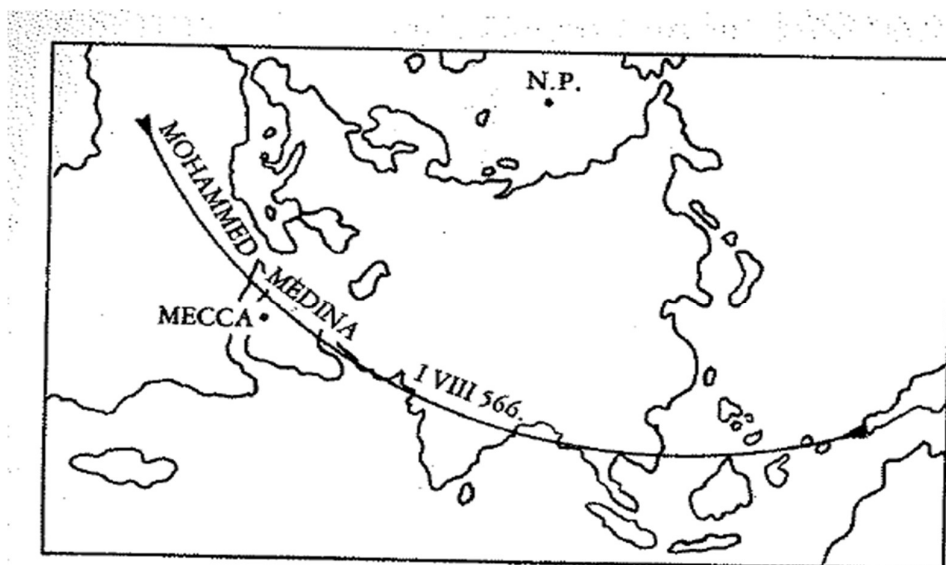
Αυτό συνέπεσε με τις γενικές εκλογές που διεξήχθησαν 5-12 Ιουλίου. Το αποτέλεσμα αυτής της εκλογής ήταν ότι ο Τσώρτσιλ, που ήταν πρωθυπουργός της Βρετανίας εν μέσω του πολέμου, ηττήθηκε ολοσχερώς μετά τη θριαμβευτική νίκη των Εργατικών, σε μια στιγμή που θα περίμενε κανείς να λουστεί με δόξα. Το Μεσουράννημα και ο Πλούτωνας αυτού του χάρτη είναι ακριβώς σε αντίθεση με τον Άρη του χάρτη του 1066 στις $08^{\circ}\approx 28'$ και τον Κρόνο του Τσώρτσιλ στις $09^{\circ}\approx 36'$. Η ίδια η έκλειψη έγινε σε σύνοδο με τον Κρόνο και τον Β.Δ. ακριβώς πάνω στο MC του Ηνωμένου Βασιλείου και τη Σελήνη, αλλά ακριβώς σε τετράγωνο με τον Άρη του Τσώρτσιλ στις $16^{\circ}\approx 34'$. Ο Άρης ήταν σε σύνοδο με τον Πλούτωνα του, ενώ ο Ωροσκόπος ήταν ακριβώς σε αντίθεση με τον Ποσειδώνα του - μία εκπληκτική λίστα συνδέσεων. Αυτή η έκλειψη σε σύνοδο με Κρόνο έγινε επίσης μάρτυρας του ξαφνικού θανάτου του πρωθυπουργού της Αυστραλίας, Τζον Κέρτιν, στις 12 Ιουλίου. Για την Καμπέρα το Μεσουράννημα ήταν στις $09^{\circ}\approx 12'$, ακριβώς σε σύνοδο με Β.Δ. στις $09^{\circ}\approx 12'$ (πραγματική τιμή Β.Δ.). Αυτό πέφτει ακριβώς πάνω στον Αυστραλιανό Ήλιο ($09^{\circ}\approx 30'$) και Κρόνο ($07^{\circ}\approx 39'$) ενώ ο Ουρανός είναι στις $15^{\circ}\approx 14'$ ακριβώς σε τετράγωνο με το μεσοδιάστημα του Αυστραλιανού Ουρανού ($14^{\circ}\approx 17'$) και Πλούτωνα ($16^{\circ}\approx 16'$) στις $15^{\circ}\approx 16'$ με μόλις 2' ανοχή. Ο Πλούτωνας είναι επίσης σε ακριβή όψη 150° με το Μεσουράννημα με 1' ανοχή.

Τέτοιες περιπτώσεις αποδεικνύουν τη σημασία πολλαπλών παραγόντων και την αλληλεπίδραση της έκλειψης με τους χάρτες εθνών και ηγετών - δεν είναι απλώς και μόνο η έκλειψη αλλά η έκλειψη ως καταλύτης για ένα δίκτυο αλληλεπιδράσεων.

Ωστόσο, το έργο του Charles Emerson¹⁶, του Al Morrison^{37,38}, και άλλων έχει δείξει ότι οι εκλείψεις έχουν πολύ πιο ενδιαφέρουσα επίδραση στις παγκόσμιες υποθέσεις και τους ηγέτες του κόσμου ειδικότερα. Χρησιμοποιώντας την αξιοσημείωτη συλλογή του von Oppolzer, ο Κανόνας της Έκλειψης⁴², ο Emerson έχει δείξει ότι το μονοπάτι της έκλειψης πριν από τη γέννηση ενός μελλοντικού ηγέτη φαίνεται να δείχνει με αξιοσημείωτο τρόπο την περιοχή της γης όπου η επιρροή του ηγέτη θα γίνει περισσότερο αισθητή. Έτσι, για παράδειγμα, ο Καρλ Μαρξ γεννήθηκε την εποχή μιας έκλειψης (στον Ταύρο στον δεύτερο οίκο, όπως αρμόζει σε έναν αφοσιωμένο υλιστή!), η οποία συνέβη όχι μακριά από το μήκος της γενέτειράς του, Τρίερ. Το μονοπάτι της έκλειψης διασχίζει την Κεντρική Αφρική στο νότο, συνεχίζει μέσω της Λιβύης για την Τουρκία και στη συνέχεια περνάει κατευθείαν μέσα από τη Ρωσική Αυτοκρατορία από τις ανατολικές ακτές της Μαύρης Θάλασσας και τα Ουράλια Όρη έως τη Σιβηρία και τη χερσόνησο Καμτσάτκα. Η περίπτωση του Μεγάλου Αλεξάνδρου είναι, αν μη τι άλλο, ακόμη πιο δραματική. Η μεσημβρινή του θέση ήταν στο γεωγραφικό μήκος της Πέλλας, της γενέτειρας του Αλέξανδρου. Η έκλειψη σάρωσε την Αίγυπτο, τη Μεσοποταμία και την Περσία, κα-

ταλίζοντας στην Ινδία, οριοθετώντας ακριβώς τα εδάφη που στη συνέχεια κατέκτησε με τόσο δραματικές συνέπειες για το μέλλον. Το μονοπάτι της έκλειψης πριν από τη γέννηση του Μωάμεθ φαίνεται παρακάτω στο Σχήμα 9.8. Εδώ θα δούμε, όπως λέει ο Emerson:

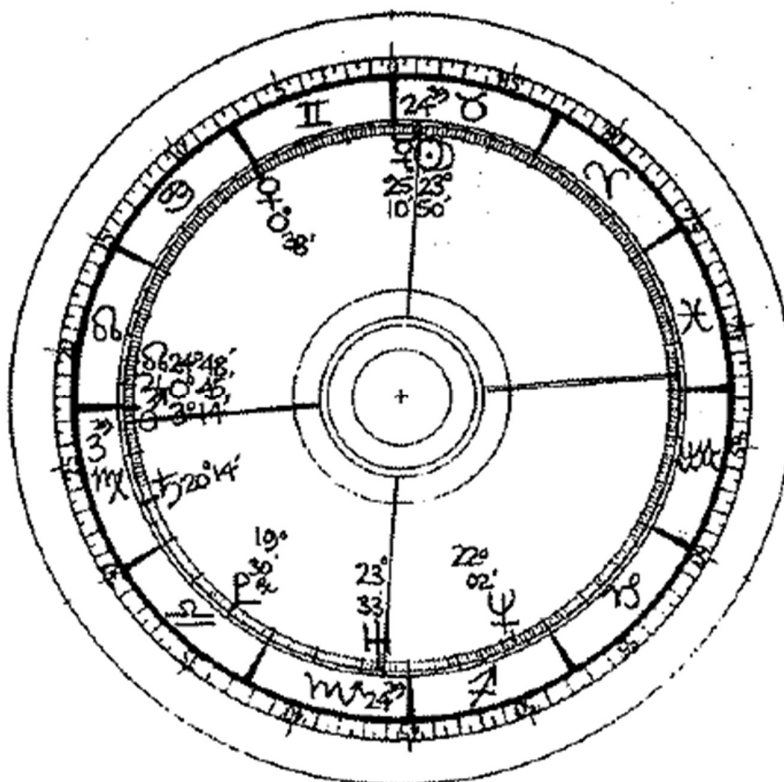
Κάθε έθνος, κάθε λαός οπουδήποτε κοντά στη γραμμή της πορείας αυτής της έκλειψης είναι είτε Μουσουλμάνος σήμερα είτε έπρεπε να αποτινάξει τον ζυγό των Μουσουλμάνων κατακτητών στο παρελθόν. Φτάνοντας στο φυσικό της μονοπάτι από τη δυτική Βόρεια Αφρική μέχρι τη δυτική άκρη της Νέας Γουινέας, αυτή η έκλειψη διασχίζει κατευθείαν την πόλη καταφύγιο του Μωάμεθ μετά την φυγή του από τη Μέκκα κατά τη διάρκεια της διάσημης Εγίρας του 622 μ.Χ., γεγονός που παραδοσιακά σηματοδοτεί την ίδρυση του Ισλάμ. Κάτι στον χάρτη του Μωάμεθ ανταποκρίθηκε δυναμικά στη σκέψη πίσω από το φαινόμενο.

Σχήμα 9.8 Η διαδρομή της έκλειψης της 1ης Αυγούστου 566 μ.Χ. που προηγήθηκε της γέννησης του Μωάμεθ το 570. Το μονοπάτι οριοθετεί με προσοχή μεγάλο μέρος της κύριας σφαίρας επιρροής του Μωάμεθ στον κόσμο. Όπως σχολιάζει ο Charles Emerson, 'ο χάρτης του Μωάμεθ ανταποκρίθηκε δυναμικά στη σκέψη πίσω από το φαινόμενο'.

Και σε αυτή την τελευταία φράση ο Emerson συνοψίζει την εικόνα που αναδύεται στην αστρολογία που αναγεννάται τώρα. Είναι ένα σύμπαν που μοιάζει περισσότερο με ένα μεγάλο μυαλό παρά με μια μεγάλη μηχανή, ένα σύμπαν στο οποίο όπως το εκφράζει ο Bohm «η συνείδηση και η ύλη είναι ένα αδιάσπαστο σύνολο». Καθώς όλο και περισσότερο γνωρίζουμε τους κύκλους του ουρανού, από τα Μεγάλα Έτη μέχρι τις αρμονικές του καθημερινού κύκλου, αντί να νιώθουμε παγιδευμένοι, μπορούμε να ξέρουμε, όπως το θέτει ο Dean Inge²³:

Δεν είμαστε απλώς γρανάζια σε μια μηχανή, είμαστε η ίδια η μηχανή και ο νους που την κατευθύνει. Αλλά αυτό ισχύει μόνο για την προσωπικότητα που έχει συνειδητοποιήσει τη δική της εσωτερική φύση. Ο ατελής άνθρωπος άγεται και φέρεται από δυνάμεις έξω από τον εαυτό του, μόνο και μόνο επειδή είναι ακόμα έξω από την αληθινή του Οντότητα.

Σχήμα 9.9 Τι συνέβη σε αυτή τη Νέα Σελήνη; Η δυνητικά βίαιη Νέα Σελήνη στις 12 GMT, στις 14 Μαΐου 1980, για το Λονδίνο, 51°N30',00°W07.5'.

Μια προειδοποιητική σημείωση σχετικά με την ερμηνεία: όταν οι προβλέψεις αποτυγχάνουν

Ένα από τα κύρια προβλήματα για την ερμηνεία των μικρότερων κύκλων είναι ότι μπορεί να ξεχάσουμε ότι κοιτάζουμε ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα κι έτσι να οδηγηθούμε πλανεμένα σε γενίκευση.

Επομένως, ενώ μια νουμηνία μπορεί να πυροδοτήσει άλλους, βαθύτερους, πιο μακροχρόνιους κύκλους, δεν θα το πράξει εάν αυτοί δεν είναι σε ισχύ. Ένα κλασικό παράδειγμα μιας τέτοιας «αποθαρρυντικής» συνθήκης είναι η Νέα Σελήνη της 14ης Μαΐου 1980, η οποία έχει καταστρωθεί για Λονδίνο στο σχήμα 9.9 (παραπάνω). Θα ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς έναν πιο δραματικό, άστατο και δυνητικά επικίνδυνο σχηματισμό. Η ακριβής αντίθεση με Ουρανό δεν είναι το είδος που κάποιος αναμένει να περάσει απαρατήρητο. Επιπλέον, αυτός ο χάρτης «χτυ-

πάει» τον χάρτη της Βασίλισσας Ελισάβετ II δίχως αμφιβολία, με τη νουμηνία να πέφτει ακριβώς πάνω στη σύνοδο MC-Κρόνου της και να πυροδοτεί το πολύ προβληματικό T-τετράγωνο της. Επιπλέον, οι γωνίες αυτού του χάρτη είναι ακριβώς εκείνες του χάρτη για το άνοιγμα του νέου θαλάμου διαβουλεύσεων στην αίθουσα της Βουλής των Κοινοτήτων (26 Μαΐου 1948, 11:10 GMT).

Δικαιολογημένα θα φανταζόμασταν ότι κάτι αρκετά δραματικό και με μεγάλη επίδραση θα μπορούσε να συμβεί εκείνη τη στιγμή. Πράγματι, αυτή η μέρα στο Λονδίνο σηματοδεύτηκε πολύ ταιριαστά από την ανακήρυξη της από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις ως Ημέρα Δράσης κατά της Κυβέρνησης. Όμως, παρά τους αιώνους και την προσεκτική οργάνωση, η εκδήλωση είχε ελάχιστη υποστήριξη και στην πραγματικότητα εξελίχτηκε σε αποτυχία σαν να μην είχε γίνει ποτέ. Διαμαρτυρία υπήρχε, αλλά όχι το είδος της εκρηκτικής βίας που θα περίμενε κανείς από τέτοιες στενές γωνίες του Ουρανού και του Άρη. Ίσως οι μαζικές συγκεντρώσεις να ενήργησαν ως «αλεξικέραυνα». Εάν ναι, τότε υπάρχει εδώ ένα πολύτιμο μάθημα για συνεργασία με τους ουρανούς. Η μόνη πράξη εκρηκτικής βίας εκείνη την ημέρα ήταν μια βόμβα σε ένα αστυνομικό τμήμα του νότιου Λονδίνου που τραυμάτισε σοβαρά τον αξιωματικό υπηρεσίας. Ούτε υπήρξε κάτι ιδιαίτερα βίαιο ή ασταθές για τη γύρω περίοδο στη Βρετανία γενικά. Θα μπορούσε να υποστηριχτεί αστρολογικά ότι το τρίγωνο του Κρόνου με τα Φώτα κράτησε την επιρροή της νουμηνίας υπό έλεγχο. Αυτό μπορεί να είναι αληθές σε κάποιο βαθμό, αλλά το πιο σημαντικό μήνυμα είναι ότι οι νουμηνίες από μόνες τους δεν μπορούν να «κάνουν τα πράγματα να συμβούν» και ότι δεν πρέπει να βγάζουμε πολλά μεγάλης κλίμακας συμπεράσματα από τέτοιους σχετικά μεμονωμένους χάρτες. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι αυτή η νουμηνία δεν δείχνει το δυναμικό για μια τεράστια απελευθέρωση της Ουράνιας ενέργειας. Προφανώς το κάνει. Έτσι δεν προκαλεί έκπληξη ότι αμέσως μετά από αυτό στις 18 Μαΐου 1980, στις 8:32 π.μ., P.D.S.T. το βουνό της Αγίας Ελένης, στην πολιτεία Ουάσιγκτον των ΗΠΑ, εξερράγη παράγοντας τη μεγαλύτερη μοναδική καταγεγραμμένη έκρηξη μετά την Κρακατόα. Πιθανώς σε εκείνο το σημείο στην υδρόγειο, όπου η νουμηνία έπεσε στον άξονα του ορίζοντα, πυροδοτήθηκαν άλλα συσσωρευμένα μοτίβα.

Άλλες πλανητικές εισοδοί

Μια είσοδος σημαίνει «εισέρχομαι σε κάτι», και ο όρος μπορεί να εφαρμοστεί σε οποιοδήποτε σώμα που εισέρχεται σε οποιοδήποτε καθορισμένο σημείο ενός κύκλου. Οι χάρτες που ορίζονται για αυτές τις στιγμές αντιπροσωπεύουν είτε την αρχή ενός κύκλου είτε μιας φάσης ενός κύκλου. Είναι φυσικά σημαντικό να κατανοήσουμε το αίτημα του εν λόγω κύκλου. Οι πλανήτες που περνούν από τις φάσεις του τροπικού ζωδιακού θα μας λένε κάτι διαφορετικό από τους πλανήτες που περνούν

μέσα από τον αστρικό ζωδιακό, καθώς αναφέρονται σε διαφορετικά επίπεδα τάξης στο σύμπαν. Είναι δυνατό να καταστρώσουμε χάρτες για τη στιγμή που οποιοσδήποτε από τους πλανήτες εισέρχεται στη 0° Κριού ή διασχίζει άλλα κομβικά σημεία στον κύκλο του και να θεωρήσουμε αυτό ως την αρχή ενός νέου κύκλου αυτού του πλανήτη. Ο Jacques Halbronn⁷⁰ θεωρεί ότι αυτοί οι κύκλοι, ιδιαίτερα των εξωτερικών πλανητών, είναι δυνητικά σημαντικοί για τον εντοπισμό ιστορικών δεδομένων. Σε μια τέτοια προσέγγιση είναι φυσικά δυνατό να οριοθετηθούν τα διαφορετικά στάδια του κύκλου. Ο Halbronn τονίζει ιδιαίτερα την κύρια οκταπλή διαίρεση κάθε κύκλου. Έτσι, το περιεχόμενο του κύκλου τείνει να εκδηλώνεται ιδιαίτερα έντονα όταν ένα σώμα φτάνει σε αυτά τα σημεία στον κύκλο. Έτσι στον ζωδιακό κύκλο: οι 15° Ταύρου είναι η φάση των 45 μοιρών, οι 0 μοίρες Καρκίνου το αύξον τετράγωνο, οι 15° Λέοντα η φάση των 135 μοιρών και ούτω καθεξής.

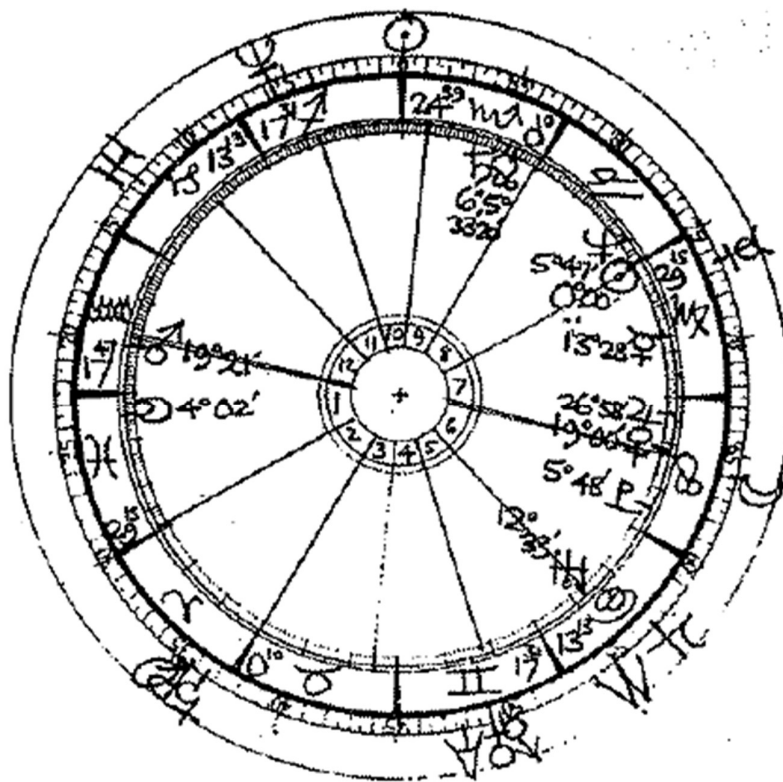
Η ανίχνευση του εξέλιξης του ζωδιακού με αυτόν τον τρόπο μπορεί προφανώς να είναι πολύ διδακτική και δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι όταν ένας πλανήτης εισέλθει σε μια συγκεκριμένη περιοχή του ζωδιακού ανακάμπτει και ενεργοποιεί τις κατάλληλες αρχέτυπες ιδέες στο συλλογικό (βλ. «Ζωδιακοί κύκλοι», Κεφάλαιο 8 για περαιτέρω συζήτηση σχετικά με αυτό το θέμα).

Αστρικές πλανητικές εισοδοί

Αυτές βρίσκονται εκτός του άμεσου πεδίου αυτού του βιβλίου αλλά αντιπροσωπεύουν έναν άλλο δυνητικά σημαντικό κύκλο που μετράει την κίνηση του Ήλιου και των πλανητών σε σχέση με το σημείο 0° Κριού των αστερισμών. Αυτός ο κύκλος του ζωδιακού φαίνεται να είναι ένα υψηλότερο «γαλαξιακό επίπεδο» οργάνωσης μέσα στον σύμπαν. Το σημείο 0° Κριού για αυτόν τον κύκλο είναι σταθερό ανάμεσα στους αστερισμούς. Σε σύγκριση με τον τροπικό Κριό, αυτό το σημείο 0° Κριού θεωρείται από τους Δυτικούς αστρολόγους ότι βρίσκεται στις 24°27'31'' του τροπικού Κριού για τα μεσάνυχτα της 1ης Ιανουαρίου 1980 και λόγω της μετάπτωσης των ισημεριών προχωρεί στον τροπικό ζωδιακό ένα βαθμό κάθε 71,5 χρόνια, κι έτσι την 1η Ιανουαρίου 1985 θα βρίσκεται στις 24°31'27''. Αυτή η τιμή, γνωστή ως Ayanamsa, βασίζεται στις ιστορικές και στατιστικές μελέτες του Cyril Fagan και του Donald Bradley. Δείχνει μια σύμπτωση των δύο σημείων 0° Κριού το έτος 221 μ.Χ.. Διάφορα άλλα Ayanamsa χρησιμοποιούνται στην Ινδουιστική παράδοση. Αυτά κυμαίνονται από περίπου 19°30' μέχρι τις 29°00', αν και τα κυριότερα χρησιμοποιούν μια τιμή αρκετά κοντά στους Fagan-Bradley. Εκείνοι που πιστεύουν ότι η Εποχή του Υδροχόου άρχισε με την είσοδο του Ήλιου στον Υδροχόο το 1881 υπονοούν ότι η διαφορά είναι τώρα πάνω από 31°00'. Προφανώς, η ακριβής τιμή για αυτό το σημείο είναι κρίσιμη εάν προσπαθήσουμε να καταστρώσουμε χάρτες για την

ηλιακή και άλλες πλανητικές εισόδους. Ακόμα και ένα μικρό περιθώριο λάθους θα καταστήσει τις γωνίες σε τέτοιους χάρτες άχρηστες.

Οι συγγραφείς έχουν σχετικά περιορισμένη εμπειρία με αυτούς τους χάρτες, αλλά προκαταρκτικές παρατηρήσεις είναι ενθαρρυντικές. Έτσι, σε μελέτες για τους μεγάλους Ισραηλινούς πολέμους, οι ηλιακές εισοδοί στα παρορμητικά ζώδια του αστρικού ζωδιακού είναι συχνά πολύ αποκαλυπτικές. Το Σχήμα 9.10 παρακάτω δείχνει την είσοδο του Ήλιου στον αστρικό Ζυγό την 17η Οκτωβρίου 1956 για το Τελ Αβίβ. Αυτό έγινε αμέσως πριν από την απόφαση του Ισραήλ να εισβάλει στην Αίγυπτο στις 29 Οκτωβρίου και την κρίση του Σουέζ. Πρόκειται για ένα εντελώς κατάλληλο σχήμα. Όχι μόνο υπάρχει μια ακριβής αντίθεση Άρη-Αφροδίτης πάνω στον ορίζοντα, αλλά το μεσοδιάστημα MC/AS είναι σε στενό τετράγωνο με Ποσειδώνα. Μια πληρέστερη αναφορά αυτών των χαρτών δίνεται στην *Αστρολογία της Μέσης Ανατολής* από την ISCWA. Πολλά παραδείγματα επεξηγούνται και αναλύονται από τον Firebrace¹⁹ και άλλα στις σελίδες του *Spica* ενώ ο Lewis³⁰ περιλαμβάνει τις τέσσερις αστρικές εισόδους του Ήλιου στα παρορμητικά για περαιτέρω διερεύνηση στο ετήσιο βιβλίο του με κοσμικούς χάρτες.

Σχήμα 9.10 Η είσοδος του Ήλιου στον αστρικό Ζυγό πριν από την κρίση του Σουέζ και η εισβολή του Ισραήλ στην Αίγυπτο, στις 17 Οκτωβρίου 1956, για το Τελ Αβίβ, στις 32°N07', 34°E45'. Το Anyanamsa είναι 24°08'27'', δηλ. προσθέστε αυτό στις παραπάνω θέσεις για να βρείτε τις αντίστοιχες στον Τροπικό ζωδιακό.

Σούπερ Σελήνες

Η κατανόηση μας για τις νουμηνίες διευκρινίστηκε πρόσφατα από τον ερευνητή των ΗΠΑ Richard Nolle.⁷⁵ Οι μελέτες του επισύρουν την προσοχή στον επιπρόσθετο αντίκτυπο αυτών των Νέων Σεληνών και Πανσελήνων κάθε χρόνο που συμβαίνουν όταν η Σελήνη βρίσκεται σε περίγειο. Αυτές έχουν μια ισχυρή συσχέτιση με γεωφυσικές, κοινωνικές και οικονομικές αναστατώσεις. Μετεωρολογικά, τείνουν να συμπίπτουν με τον σχηματισμό μαζικών συστημάτων χαμηλής πίεσης, με καταιγίδες και πλημμύρες, ειδικά σε μέρη όπου η νουμηνία είναι στον ορίζοντα. Ψυχολογικά τείνουν να παράγουν περιόδους αυξημένης έντασης και αστάθειας.

Βιβλιογραφικές αναφορές

Για αναφορές βλέπε τέλος κεφαλαίου 13.